

Z obsahu:

Nárek lidu v době hladu a války

Katecheze Jana Pavla II.
při generální audienci
11. prosince 2002
- strana 2 -

»A ty, Betléme...«

Gianni Sangalli
- strana 4 -

S Marií jdeme k Ježíši

Arcibiskup Karel Braun
- strana 5 -

Zjevení Páně

- strana 6 -

50 let od smrti

P. Ignáce Stuchlého SDB
- strana 6 -

Duchové se rozlišují podle Krista

Kardinál François Pie,
arcibiskup z Poitiers
- strana 7 -

Milovaný učedník v Římě

Dokončení
z minulého čísla
- strana 9 -

Cesty míru

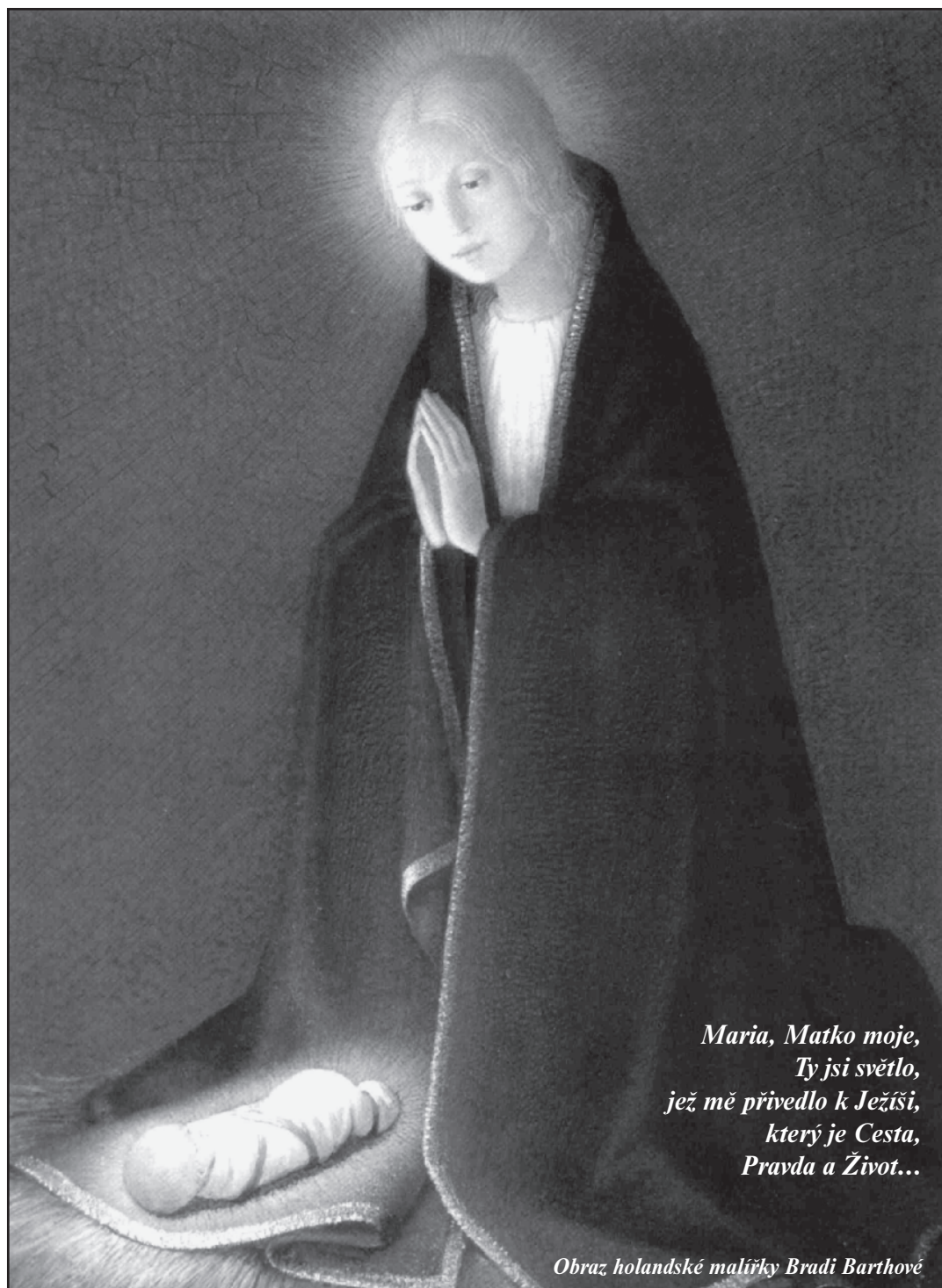
v ohrožené době
Christof Gaspari
- strana 10 -

Evangelium podle Marka

Mario Galizzi
- strana 12 -

Smysl pro dobro a pro zlo?

Gabriela Kubyová
- strana 14 -

*Maria, Matko moje,
Ty jsi světlo,
jež mě přivedlo k Ježíši,
který je Cesta,
Pravda a Život...*

Obraz holandské malířky Bradi Barthové

EDITORIAL

Liturgie druhé vánoční neděle nám předkládá nevyčerpatelný zdroj k rozjímání o tom, jak nesmírná je Boží láska, která nás stvořila, abychom měli účast na božském životě, a i když jsme se od Boha hříchem odvrátili, nejenže nás nezavrhl, ale projevil nám naopak svou nekonečnou lásku znovu, a to měrou nejvyšší.

Boží láska se však neprojevuje jen v oněch vypjatých krocích, které Bůh podstoupil, aby nás vytrhl ze záhuby. Všechno, co Bůh konal a koná, vychází ze stejné lásky a má jediný základní motiv: dát svým tvorům možnost, aby měli účast na jeho božském životě a nekonečné blaženosti. Jeho láska promlouvá ze všeho, čím nás obklopuje, od nejdobnějšího kvítka až po kosmické galaxie. Schopnost poznávání, kterou nás Stvořitel vybavil, má nám sloužit především k tomu, abychom ve všem tuto lásku odhalovali a oceňovali a nacházeli tak stále nové a hlubší důvody z této lásky se radovat a opětovat ji. Boží láska je pro nás světlo, které všechno osvětluje.

Jak je však možné, že si lidé zamilovali více tmu než světlo? Je to projev úplného převrácení hodnot, které bychom mohli přirovnat k inverzi, přeměně pozitivu na negativ, na kterém se to, co je ve skutečnosti světlé, jeví jako tmavé, a to, co je ve skutečnosti tmavé, je na negativu světlé. Člověk si nezamínil tmu pro její temnotu, ale proto, že ji začal pokládat za světlo. Dobu, kdy se lidé dívali na svět prismatem Boží moudrosti a lásky, označil za dobu temna, a cestu, na které se lidé začali systematicky vzdalovat od svého Stvořitele, nazval osvícenou. Ti nejvulgárnější materialisté a naturalisté pokládali za svůj největší osvobozující objev, že žádný Bůh není. To je apoteóza nejvyššího stupně duchovní slepoty, tedy vlastně temnoty, která může být pro mnohé až nepřijatelná. Ale odmítání a ignorování jediného a pravého Boha může mít

Pokračování na str. 13

Nářek lidu v době hladu a války

Jeremiášovo kantikum z ranních chval v pátek 3. týdne

Je to hořký a procítěný zpěv, kterým prorok Jeremiáš ve svém historickém horizontu volá k nebi (14,17–21). Právě jsme jej slyšeli zaznít jako naléhavou prosbu, kterou liturgie chval zařazuje v den, kdy si připomíná smrt Páně, totiž v pátek. Souvislost, ze které povstává tento nářek, představuje metlu, která často stíhá země na Východě: sucho. Ale k tomuto přirozenému dramatu prorok připojuje jinou, neméně děsivou tragédii války: *Výjdu-li na pole, vidím pobité mečem, vejdu-li do města, hle, zmoření hladem* (v. 18). To je popis, který je bohužel tragicky aktuální v tolika zemích naší planety.

Neštěstí a jeho příčina

Jeremiáš vstupuje na scénu s tváří zkropenou slzami: je to jeho ustavičný pláč nad *dcerou jeho lidu*, tj. nad Jeruzalémem. Neboť podle velmi známého biblického symbolu je město představováno obrazem ženy – *siónské dcery*. Prorok intimně sdílí *po-hromu, nezhojitelnou ránu svého lidu* (v. 17). Jeho slova jsou často poznamenána bolestí a slzami, protože Izrael se nechce dát zaplést do tajemného poselství, které s sebou přináší utrpení. Na jiné stránce Jeremiáš zvolá: *Jestliže o tom nechcete slyšet, vskrutu bude plakat má duše kvůli vaší pýše; mé oko se rozpustí v slzách, protože Hospodinovo stádo bude odvedeno* (13,17).

Důvod drásavé prosby prorokovy je třeba hledat, jak bylo řečeno, ve dvoji tragické události: v meči a hladu, tj. ve válce a nouzi (srov. Jer 14,18). Jsme tedy uprostřed pohnuté dějinné situace a příznačný je přitom obraz proroka a kněze, strážců Hospodinova slova, kteří *procházejí krajinou a nevědí si rady* (tamt.).

Důsledky odklonu od Boha

Druhá část kantika (srov. v. 19–21) už není individuálním nářkem, vysloveným v první oso-

bě jednotného čísla, nýbrž kolektivní prosbou adresovanou Bohu: *Proč nás biješ nezhojitelnou ranou* (v. 19)? Kromě meče a hladu je zde totiž ještě větší tragédie, totiž **mlčení Boha**, který se nezjevuje, a zdá se, jako by se zavřel ve svém nebi, jako by byl působením v lidstvu znechucen. Otázky, s nimiž se na něho obrazení, jsou proto naléhavé a vyjádřené ve smyslu náboženském: *Zavrhl jsi zcela Judu, či zošklivila si tvá duše Sión* (v. 19)? Nyní se lidé cítí sami a opuštěni, zbavení pokoje, spásy a naděje. Lid zůstavený sám sobě cítí se jako ztracený a přepadený terorem.

Není snad tato existenciální samota pramenem toho velkého neuspokojení, které prožíváme také v našich dnech? Kolik nejistoty a kolik neuvážených reakcí má svůj původ v tom, že jsme opustili Boha, skálu spásy!

Návrat ke smlouvě

A zde je bod obratu: národ se vrací k Bohu a obrací se na něho s naléhavou prosbou. Uznává především vlastní hřích krátkým, ale procítěným vyznáním viny: *Poznáváme, Hospodine, svoje bezbožnosti, ... zhřešili jsme proti tobě* (v. 20). Boží mlčení bylo tedy vyprovokováno odmítáním ze strany člověka. Když se národ obrátí a vrátí k Hospodinu, i Bůh se ukáže připraven vyjít mu vstříc a obejmout ho.

Nakonec prorok užívá zásadní slova: *rozpomenout se a smlouva* (v. 21). Lid zve Boha, aby se *rozpomenul*, tzn. aby navázal nit své velkodušné dobrotivosti, kterou v minulosti tolikrát prokázal zásahy rozhodujícími pro záchranu Izraele. Bůh je vyzván, aby se rozpomenul, že je se svým lidem spojen **smlouvou věrnosti a lásky**. Právě pro tuto smlouvu může lid důvěřovat, že Hospodin zasáhne, aby ho vysvobodil a zachránil. Úkol, kterého se ujal, čest jeho *jména*, skutečnost jeho přítomnosti v chrámě, *trůnu jeho slávy*,

to vše nutí Boha, aby po odsouzení hříchu a mlčení byl znovu nablízku svému lidu a vrátil mu život, mír a radost.

Spolu s Izraelity také my si můžeme být jisti, že Pán nás neopouští provždy, ale po očistující zkoušce se vrátí, aby dal *zazářit své tváři nad námi*, jak se říká v kněžském požehnání, zapsaném v knize Numeri (6,25–26).

Prosba křesťanů v době soužení

Na závěr můžeme zakusit v Jeremiášově prosbě dojmavé povzbuzení křesťanů v Kartágu od svatého Cypriána, který byl ve třetím století biskupem onoho města. V době pronásledování povzbuzuje svatý Cyprián věřící, aby vroucně prosili Pána. Tato naléhavá prosba není totožná s prosbou proroka, protože neobsahuje vyznání hříchů, neboť **pronásledování není trest za hříchy, nýbrž účast na utrpení Krista**. Nicméně se jedná o snažnou prosbu, tak naléhavou jako je ona Jeremiášova. „Vzývejme Pána,“ říká sv. Cyprián, „v upřímnosti a svornosti a nepřestávejme žádat v důvěře, že dostaneme. Vzývejme v pláči a nářku, jak se sluší, aby naléhavě prosili ti, kteří se ocitnou mezi nešťastníky, kteří pláčou, a jiní, kteří se bojí neštěstí mezi tak mnohými povalenými masakrem a malým zbytkem, který zůstal na nohou. Žádejme, aby byl pro nás rychle obnoven pokoj, aby se nám dostalo pomoci v našich úkrytech a v nebezpečích, aby se splnilo to, že Pán nám ráci ukázat jasné nebe po dešti: obnovení své Církve, bezpečí naší věčné spásy, klid a pohodu po bouři a vichru, laskavou pomoc otcovské lásky, nám známou velikost božského majestátu.“ (Epistula 11, 8, in: Pricoco – M. Simonetti, la preghiera dei cristiani, Milán 2000, s. 138 – 139)

*Bolletino Vaticano 11. 12. 2002
Mezititulky redakce Světla*

Tajemství lásky

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

Dal jim moc stát se Božími dětmi

Než vstoupíš do školy učedníka, kterého Pán miloval,⁽¹⁾ připoj se v modlitbě s apoštolem Pavlem a pros, aby ti Bůh a Otec slávy udělil dar moudře věci chápat a jejich smysl odhalovat. Kdo ti může o našem Pánu Ježíši Kristu podat lepší a živější svědectví než ten, který s ním rozmlouval nejen ústy, ale i srdcem. On jediný slyšel, jak tluče jeho Srdce a jediný šel za ním spolu s jeho Matkou až na Golgotu. Zavede tě k nehlubším pramenům Boží lásky, abys alespoň trochu nahlédl do tajemství, proč proudí jako velká řeka z Ježíšova Srdce.

Ta slova, jimiž Jan začíná své vyprávění, ti připadají známá. Stejnými slovy začíná 1. kniha Bible. To není náhoda. Čtvrtý evangelista jako by chtěl uvést všechno na pravou míru, vysvětluje ti, že počátek, který znamená vznik tohoto světa, předchází jiný, mnohem vznešenější počátek, a tím je **zrození Slova**.

Proč označuje tak abstraktním výrazem toho, kterého tak konkrétně poznal jako člověka? Slovo je vyslovením obrazu, který máš ve své mysli. Syn Boží je prvním, odvěkým a dokonalým vyslovením, **obrazem Boha Otce**. ON je tím nejprvnějším, kdo se vůbec zrodil, prvním, kdo byl milován, a prvním, kdo miluje. Spolu s ním se od věčnosti zrodilo ze samého Boha to nejvznešenější a nejkrásnější: **pojem lásky a zrození, dětství a synovství**. Věčné Slovo žije tou nejdokonalější a nejvyšší blažeností, že je **milovaným Synem nejvyššího Otce**.

Spolu s touto nevyslovitelnou a nekonečnou radostí a blažeností věčného Slova se zrodila i nepřekonatelná touha **sdílet tuto blaženou lásku** nejen se svým Otcem, ale i s bytostmi, které budou **právě proto, pro něho a skrze něho stvořeny k jeho obrazu a podobnosti**.⁽²⁾ Věčné Slovo, Prvorozený všeho tvorstva dal z moci své lásky vznik tobě a světu, do kterého jsi postaven, abys měl s ním účast na jeho radosti a blaženosti. Proto si tě **vyvolil ještě před stvořením světa**. Nabízí ti **tobě moc narodit se z Boha, stát se Božím dítětem**.

Celá stvořená příroda doslova hýří touto Boží radostí a zalíbením, jaké má Slovo v plození a zrození. Stvořitel ti tak staví před oči svůj největší stvořitelství zázrak, abys měl stále na mysli ten nejpodstatnější smysl, pro který stvořil člověka. Rodí se vesmírná tělesa i krystaly, každý květ svou krásou ohlašuje radostnou zvěst nového zrození. Rodí se rostliny i stromy, rodí se nepočít druhů živočišné říše. Pro zrození člověka však připravil Bůh jiný, vyšší řád, **řád lásky**, který je opravdovým **obrazem a podobností lásky**,

z jaké se rodí věčné Slovo. Ale nejvýše nad celou touto stupnicí plození stojí to nejvyšší a nejvlastnější zrození, bez kterého by všechna ostatní ztrácela smysl a končila smrtí. Zrození, ve kterém se *tak přebohatě projevuje, jak štědrá je jeho dobrotivost v tom, čeho se jim dostane, totiž zrození z Boha a pro Boha*.

Proč tedy lidé milovali více tmu než světlo? Proč jej nepřijali, když přišel jako mezi své? Zahleděli se natolik do toho, co bylo pouze podobenství, že odmítli samu podstatu: *zrodit se z Boha*. Že by se Lásky přepočítala, když očekávala odpověď, které se jí nakonec nedostalo?

Boží lásku nemůže nikdo zaskočit. Kvůli svému Synu si nás *zamiloval ještě před stvořením světa*. Nechce se vzdát té od věčnosti připravované radosti, že mu jeho milovaný Syn přivede jako *jeho děti všechny ty, kteří jej přijmou*, aby pak spolu s ním *viděli jeho slávu*. Slovo se stalo tělem, aby mohlo i za **nejvyšší možnou cenu**, tedy cenu vlastního života, napravit to, co tvor způsobil zneužitím vzácného daru – své svobodné vůle. Syn Boží se již od věčnosti rozhodl pro nový způsob společného soužití, bude *přebývat s tebou*, aby ti byl *ustavičným světlem* a ukazoval ti s nejvyšší možnou přesvědčivostí a názorností svého vlastního života i učení, k čemu tě stvořil a postavil do tohoto světa vznešených podobenství.

Ale ve skutečnosti jeho láska, s jakou přijal naše lidství, dal se zbičovat a přibít na kříž, láska, která otevřela jeho bok a Srdce, předcházela už onen prvopočátek, kdy řekl: *Budiz světlo!* Již v prvním stvořitelství slově je obsaženo nezvratné Boží rozhodnutí **podstoupit všechno**, aby ses mohl jednou *narodit z Boha a být jeho dítětem*. Když dal vznik *stromům rozmanitého druhu*⁽³⁾, počítal s tím, že z jednoho z nich připraví lidé přetěžký kříž pro jeho Syna, když *vdechl člověku dech života*⁽⁴⁾, počítal s tím, že jeho potomci jednou krutě zmučí a zabijí jeho milované Dítě a pak teprve přijmou jeho nesmírnou lásku, kterou vkládal již od počátku do celého svého díla. Nepřemožitelná Boží láska, která se již tak štědrě rozlila na všechno stvoření, se jen znovu výmluvněji a přesvědčivěji zjevila v tom, že *Kristus za nás položil svůj život*. To je ovšem také **nová cesta návratu**, jak může člověk, který *jej nepřijal*, opět dojít k Božím synovství, aby *byl před ním svatý a neposkvrněný*.

Vracej se znovu a znovu k těmto Janovým a Pavlovým úryvkům, tak stručným, ale tak vysoce výmluvným **dějinám lásky**, a neustále se modli se za to, aby *Bůh našeho Pána Ježíše Krista, Otec slávy, ti udělil dar moudře tyto věci chápat, abys měl o něm správné poznání*.

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Jan 20,2; ⁽²⁾ Gn 1,26.27

⁽³⁾ Gn 1,11; ⁽⁴⁾ Gn 2,7

Liturgická čtení

1. čtení – Sir 24,1–4.12–16

Moudrost se sama chvála a slaví uprostřed svého lidu. Otvírá svá ústa ve shromáždění Nejvyššího a velebí se před jeho zástupy: »Tvůrce veškerenstva mi dal rozkaz, můj stvořitel mi poručil vztyčit stan. Řekl mi: „Usaď se v Jakubovi, v Izraeli měj své dědictví!“ Před věky na počátku mě stvořil, až navěky být nepřestanu. Před ním ve svatostánku jsem konala svou službu a pak na Siónu obdržela sídlo. Usadil mě v městě, které miloval jako mě, v Jeruzalémě vykonávám svou moc. V lidu plném slávy jsem zapustila kořeny, v Pánově údělu, v jeho dědictví.«

2. čtení – Ef 1,3–6.15–18

Buď pochválen Bůh a Otec našeho Pána Ježíše Krista, který nás zahrnul z nebe rozmanitými duchovními dary, protože jsme spojeni s Kristem. Vždyť v něm si nás vyvolil ještě před stvořením světa, abychom byli před ním svatí a neposkvrnění; v lásce nás ze svého svobodného rozhodnutí předurčil, abychom byli přijati za jeho děti skrze Ježíše Krista. To proto, aby se vzdávala chvála jeho vznešené dobrotivosti, neboť skrze ni nás obdařil milostí pro zásluhy svého milovaného Syna.

Slyšel jsem, jak věříte v Pána Ježíše a jakou lásku projevujete všem křesťanům, a proto nepřestávám za vás děkovat, když na vás vzpomínám ve svých modlitbách, aby vám Bůh našeho Pána Ježíše Krista, Otec slávy, udělil dar moudře věci chápat a jejich smysl odhalovat, takže budete moci mít o něm správné poznání. On ať osvíti vaše srdce, abyste pochopili, jaká je naděje těch, které povolal, jaké poklady slávy skrývá křesťanům jeho dědictví.

Evangelium – Jan 1,1–5.9–14

Na počátku bylo Slovo, a to Slovo bylo u Boha, a to Slovo bylo Bůh. To bylo na počátku u Boha. Všechno povstalo skrze ně a bez něho nepovstalo nic, co jest. V něm byl život, a ten život byl světlem lidí. To

Pokračování na str. 14

»A ty, Betléme...«

Kdo zde někdy byl, nemůže zvláště v tyto dny nepocítit hlubokou nostalgii.

Betlém, jméno, které vyjadřuje slavnou chudobu, chudobu Marie, Josefa, chudobu pastýřů; ale tato chudoba je ozářena slávou Božího narození. Je to světlo, které k sobě přitahuje ze všech koutů světa ty, kteří hledají Boha, tak jako jednoho dne sem dorazili mágové, a každý zde najde to, co hledá: přítomnost živého Boha, Boha pokoje.

Betlém je slovo, které znamená hebrejsky „dům chleba“, arabsky „dům masa“. Nachází se na okraji pouště v krajině, kterou Bible nazývá Efrata – plodonosná. Má dnes asi 40 000 obyvatel, převážně Arabů, zčásti muslimů, zčásti křesťanů.

Je to velmi útulné město s domy z bílého a růžového kamene, seskupenými terasovitě na dvou pahorcích, obklopené vinicemi, mandloňovíky, olivami a ječnými a kukuřičnými poli. Celek vypadá jako velké přirozené jesle.

Za časů Ježíšových, ačkoliv byl Betlém vlastí velkého krále Davida, bylo to malé, zapadlé městečko. Jeho zeměpisná poloha ho nepředurčovala pro nějakou významnější strategickou či politickou roli. A přece jeho jméno bylo po staletí spojeno se sny a nadějami izraelského lidu.

Již prorok Micheáš předpověděl: *Betléme Efratský, zdaleka nejsi nejmenší mezi judskými městy, neboť z tebe vzejde vévoda, který bude v mém jménu vládnout izraelskému lidu* (Mich 5,1).

Srdcem Betléma je bazilika Narození. Patří k nejstarším kostelům na světě a je jistě prvním kostelem ve Svaté zemi; klene se nad jeskyní, kde se narodil Ježíš Kristus.

Že toto místo bylo předmětem úcty již pro první křesťan-

ské obce, dosvědčuje skutečnost, že císař Hadrián v roce 135 ve snaze vymazat všechna křesťanská posvátná místa z mapy světa, dal snížit v Jeruzalémě Golgotu a postavil zde dvojí chrám, Jupitera a Venuše, a v Betlémě dal zasypat jeskyni narození a nad ní dal vysázet posvátný háj zasvěcený Adonovi, bohu plodnosti.

Tato profanace trvala jen krátce, protože již koncem téhož století byla jeskyně opět navštěvována křesťany.

V roce 215 dosvědčuje Origenes: „V Betlémě je možno najít jeskyni, ve které se ON narodil, a v této jeskyni jesle, do kterých byl položen. A to, co je zde možno vidět, znají místní lidé tak dokonale, že i ti, kteří stojí mimo naši víru, vědí, že v této jeskyni se narodil Ježíš...“

V roce 325 sv. Helena, matka císaře Konstantina, který dal křesťanům svobodu, dala

kých jeskyní, upravenou jako příbytek.

Tento bouřlivý světec, který věnoval 36 let modlitbě a překladu Bible z hebrejských textů, napsal o této jeskyni: „Ó, kéž by mi bylo dáno spatřit onen žlab, kde byl položen a kde odpočíval Pán! Běda! Z pocitu úcty ke Kristu jsme odstranili hliněný žlab a nahradili ho žlabem ze stříbra. Oč drahocennější by byl pro mě ten, který byl odstraněn! Stříbro a zlato jsou pro pohany. Ono hliněné koryto znamenalo pro křesťanskou víru mnohem více.“

V roce 531 se císař Justinian postaral o zásadní přestavbu kostela, který zbudovala sv. Helena, a dal bazilice podobu, která se zachovala beze změn po celá staletí, ve kterých prošla nesčetnými těžkostmi v době válek a okupací.

Do baziliky se vstupuje jedinou brankou, úzkou a nízkou. Velké vstupní brány byly totiž zazděny, aby se zabráni-

S Marií v jeskyni

Když se prochází bazilikou, upíná se mysl i srdce k jeskyni, která je pod hlavním oltářem. Zde se sestupuje a pohled hledá místo, které je označeno stříbrnou hvězdou: „Zde se z Panny Marie narodil Ježíš Kristus.“ Poutníci poklekají a líbají tuto hvězdu. Tajemství lásky! Bůh vyšel ze své dálky a zde se stal viditelným, dosažitelným jako člověk. *Maria porodila svého prvorozeného syna, zavinula ho do plének a položila do jeslí, protože v zájezdním hostinci nebylo pro ně místo* (Lk 2,7).

Zde je třeba myslet na Marii v okamžiku, ve kterém se její mateřská láska změnila v adoraci a kdy takto hovoří se svým synem: „Jaké jméno se pro tebe hodí, můj synu? Lidské? Ale tvoje početí je božské. Božské? Ale tys přijal lidskou přirozenost. Co mám tedy pro tebe udělat? Mám tě krmit mlékem a klanět se ti jako Bohu? Mám o tebe pečovat jako matka a klanět se ti jako služebnice? Objímat tě jako syna a prosit tě jako Boha?“ (Basil Seleucký, † 459)

A přece *nebylo pro ně místo*. Narodil se jako poslední z lidí, bez domu, beze všeho. *Nebylo pro něho místo. Světlo ve tmách svítí, ale tma ho nepojala... Do vlastního přišel, a svoji ho nepřijali* (Jan 1,5-11). Poselství Vánoc, každých Vánoc, může být jen toto: „Přijměte Krista!“

Po dvou tisících letech mu musíme udělat místo; místo v srdci světa a v srdci vlastním, které si získal láskou, kterou nám přinesl. A je-li ještě něco, co hledá mezi námi a co se musí narodit v srdci, protože bez toho žádný člověk nemůže být člověkem, pak je to láska.

Bůh řekl světu své „ano“. Člověk musí říct své „ano“ Bohu. *Těm kteří ho přijali, dal moc stát se Božími dětmi* (Jan 1,12).

MA 11 - 12/2002
překlad -lš-

Jeskyně pastýřů v Betléme

postavit kolem jeskyně velkolepou baziliku. Z tohoto prastarého chrámu se ještě zachovaly viditelné zbytky mozaikových podlah.

V roce 384 si sv. Jeroným zvolil pro svou malou řeholní komunitu jednu z nedale-

lo osmanským vojákům vjíždět do chrámu na koních. Tato extrémně nízká branka je jedním z obrazů, které zanechávají u poutníků nejhlubší dojem. V okamžiku, kdy tudy vstupujeme, uvědomujeme si, že musíme být maličci a prostí.

S Marií jdeme k Ježíši

Mariánská úcta má své místo v Církvi od samého počátku. Pravá mariánská úcta žije z víry, nikoliv ze senzací nebo citového přehánění. Orientuje se podle Písma svatého, tradice a učitelského úřadu Církve. Pravá mariánská úcta představuje vyznání základů křesťanské víry. Hlásá nám pravdu, že Ježíš Kristus, Boží Syn, se stal člověkem z Panny Marie, a tak přivedl svět ke spáse. Pravá mariánská úcta je ukazatelem v následování Krista, je voláním touhy po štěstí, které jsme ztratili hříchem. Je to výraz naděje v naše budoucí oslavení, které Maria na konci svého života prožila na svém těle i ve své duši.

Žádný protiklad

Z Marie nám vzešlo Slunce spravedlnosti, náš Pán Ježíš Kristus, náš Bratr a Přítel. Zdravá mariánská úcta podporuje naši lásku k Ježíši Kristu, protože Maria nás chce všechny přivést k Ježíši. Katolické myšlení tedy nezná alternativu – buďto Ježíš, nebo Maria. Maria nikdy nestojí v protikladu ke svému Synu. Ona je cestou, průchodem ke Kristu. A proto je mariánská úcta tak stará jako samo křesťanství. V tomto přesvědčení vyjádřil papež bl. Jan XXIII. v prvním roce koncilu krátce před svou smrtí přání, aby „křesťanství obnovilo jednomyslně nadšení mariánské úcty“.

Znovu objevit Mariino místo

Maria jistě není ústředním bodem dějin spásy. Tím je Bůh Ježíš Kristus. Ale Maria stojí tomuto středu nejbližší: ona je vnitřně svázána s touto ústřední postavou víry. To je zřejmé z Mariina postavení jako pravzoru Církve. Toto místo blahoslavené Panny Marie musí dnešní teologie znovu odkrývat, ale musí mít své místo také v hlásání, v bohoslužbě a v předávání víry. Především však toto

místo musíme odkrýt sami u sebe. Maria je mnohem více než úctyhodná postava minulosti, více než vzdálená ideální postava. Ona je živou osobou, která chce s námi rozmlouvat.

Odpověď, kterou křesťané dávají Marii, nabyla v průběhu času různých forem. Tyto formy se měnily. Také styk dítěte s matkou se během času mění. Ale co zpravidla vždy zůstává, je vzájemná láska mezi matkou a dítětem. A když to přeneseme na náš vztah k Marii, znamená to: co zůstává, je naše láska k velké Ženě, kterou nám náš Pán dal pod křížem za Matku.

Evangelium na šňůře perel

Tato láska se vyjadřuje také formou modlitby, která se nazývá růženec. Již po mnoho staletí se křesťané modlí růženec. Ještě před několika desetiletími patřil růženec k samozřejmé výbavě každého věřícího katolíka.

Jan Pavel I. vložil „modernímu“ křesťanu do úst tuto otázku: „Já jsem velký teolog a statečný křesťan, který Bibli vdechuje z plných plic, liturgií se potí ze všech pórů, a vy mi radíte, abych se modlil růženec?“ A odpověď Jana Pavla I. zní: „Ano, protože patnáct růžencových tajemství – to je Bible.“ Ano, růženec je evangelium ve zkratce, to je evangelium „na šňůře perel“.

Ať se modlíme kterékoliv růžencových tajemství, jsme přesazeni do světa víry. Díváme se na Ježíše srdcem a zrakem Panny Marie. S ní předstupujeme před Krista, ať jsme kdokoliv. A tak pro nás růženec představuje významnou životní pomoc. Pomáhá nám, aby se náš život s Bohem a pro bližního stále lépe dařil. Když rozjímáme o růžencových tajemstvích, poznáváme důležitá zastavení naší vlastní životní cesty. Přitom konfrontuje-

me svůj život s životem a cestou Panny Marie, s životem, utrpením, smrtí a zmrtvýchvstáním Ježíše Krista. Perlu za perlou se učíme jít po cestách Pána a jeho Matky.

Nenaříkáme často tváří v tvář horečce moderního života, nestěžujeme si na stres a přetížení v této náročné společnosti? Nevolají mnozí z opravdové vnitřní potřeby po meditaci? Zde nám může pomoci růženec. Je to výtečný způsob meditace. Obda-

ni, která uložila do cestovní tašky své dítě ke spánku. Když se malíček probudil, díval se vzhůru z tašky k mamince a řekl: »Mama.« A ona: »Ano, můj poklade.« A tak stále znovu se rozvíjel jejich rozhovor složený ze stále stejných slov. Jiná slova nepotřebovali. Neplatí to i o růženci? Stálá opakování modliteb »Otče náš« a »Zdravas Maria« představují pokaždé nové znamení naší lásky, novou »růži«, kterou vkládáme do Srdce Matky Boží.“

Do jejího Srdce vkládáme současně naše osobní záležitosti, ale i starosti a nouzi bližních, Církve, světa. Tam, kde byla modlitba růžence přerušena, neměli bychom šetřit úsilím, aby byla opět obnovena, i kdyby se jí zpočátku účastnilo jen několik věřících. Musíme přece mít na mysli Pánova slova: *Kde jsou dva nebo tři shromážděni v mém jménu, tam jsem já uprostřed nich* (srov. Mt 18,20).

Jedna zdravotní sestra vyprávěla o umírajícím, který ležel v kyslíkovém stanu. Za žádných okolností nechtěl dát z ruky růženec. Stále opakoval: „To-

ho se pevně držím!“ Ano, „pevně se držím růžence“ – to by mělo platit nejen v hodině smrti, ale již nyní. Přitom můžeme prožít zkušenost, kterou mladí lidé v Manile vyjádřili slovy:

*Tápu v temnotách.
Hledám hlas,
který by mi zajistil naději.
Tápu ve světě,
moje srdce bylo osamělé,
zajaté v kleci,
která zakrývá výhled.
Tu náhle uprostřed své nouze
jsem našel Tvoji ruku, Maria.
Ty jsi mě pozvedla
a postavila na pevný základ.
Maria, Matko moje, Ty jsi světlo,
jež mě přivedlo k Ježíši,
který je Cesta, Pravda a Život.*

řuje nás klidem, usebraností a hlubokým zážitkem víry. Vysvobozuje nás z tísně naléhavých otázek a přání, psychologie by ho označila za terapeutickou proceduru. „Je jako opakující se rým, který tryská ze srdce a ustavičným opakováním uklidňuje duši jako píseň.“ (Jan Pavel I.) Tato píseň tryská ze srdce „malíčkových“, jimž Bůh zjevil svá tajemství, která skryl před moudrými a chytrými (srov. Mt 11,25). A i když tato píseň vyslovuje stále totéž, je každé opakování novým „Ano“ vyslovené lásky. Velice si vážím této prosté, a přece tak hluboké modlitby. Bez růžence by mi v průběhu dne chybělo něco podstatného.

Papež Jan Pavel I. jednou vyprávěl: „Viděl jsem ve vlaku pa-

Zjevení Páně

„Kde je Král?“

Není tato otázka mudrců i naši velmi naléhavou otázkou? Kde je ten, komu právem náleží, aby byl nazýván Pánem světa i mého života, jemuž všechno náleží, který mě chrání a vede ke spáse? Kde je ten, jemuž právem náleží mé klanění, moje láska a moje odevzdanost? Kde je Král a kde ho najdu?

Liturgické texty dnešní slavnosti ukazují hledajícímu správný směr a říkají nám, jaký je to Král a jak k němu můžeme dojít.

Hle, přichází Pán a Vládce; má v rukou královskou moc a vládu. Těmito slovy otevírá Církev dnešní liturgii. Jeruzaléme, vzešlo tvé světlo, volá Izaiáš v prvním čtení a toto světlo by mělo z vyvoleného Božího lidu svítit všem národům a vládcům. Ve druhém čtení je řeč o Kristově tajemství, které vzejde těm, jimž je to dáno z osvětlení Ducha.

Král a Vykupitel světa se totiž nečekaně zjevuje jinak, než jak

lium: Kristovo království zůstane skryto. Královský titul se objeví až na konci jeho životního příběhu za zcela jiných okolností: přichází jako bezmocný král na oslátku (21,5), kvůli tomuto titulu je vyslýchán Pilátem (27,11), dostává se mu pohany a ponížení od vojáků, kteří ho korunují trním (27,29), je to důvod jeho ukřižování (27,37) a předmět pohrdání ze strany židovských vůdců (27,42).

To je třeba mít na mysli, když chceme tento titul pochopit. Od počátku poukazuje na utrpení.

Na otázku, kde ho můžeme najít, odpovídá rovněž evangelium. Může být nalezen jen těmi, kdo po něm touží a rozumí jemuž Božím znamením; kdo nešetří námahou při jeho hledání, jsou ochotni opustit své oblíbené každodenní pohodlí a vydat se za ním; kdo se při hledání nedají svést falešnými králi, jejich pohodlným životem a neodmítají poníženost, chudobu a obyčejnost.

by si to lidé představovali a přáli. Zjeví se nikoliv v královském paláci, ale v nenápadném domě v bezvýznamné vesnici; nikoliv jako mocný vladař, ale jako bezmocné Dítě na klíně své Matky; nikoliv jako vítězný osvoboditel ujařmeného národa, nýbrž jako pronásledovaný, který se zachraňuje útekem. Je to tedy Král, kterého není snadné najít.

To, co je zde naznačeno, potvrzuje dále Matoušovo evange-

V radosti, jakou zažili mudrci, když našli Dítě, je skryta radost konečného cíle. Dojeme k němu, když se budeme klanět nejen milému Dítěti v Betlémě, ale půjdeme statečně za svým Králem po celé jeho cestě. Proto se dnes Církev modlí: „Poznáváme Tě už světlem víry a prosíme Tě, doved' nás až k blaženému patření na krásu Tvé velebnosti.“

Podle -sks- 1-01

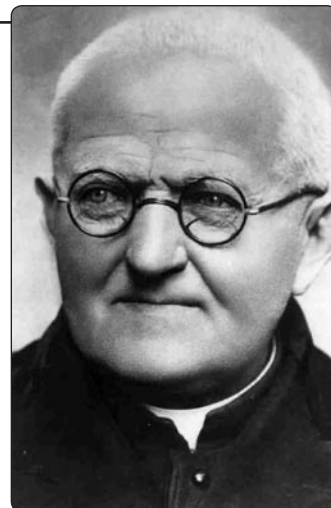
50 let od smrti P. Ignáce Stuchlého SDB

Před padesáti lety dne 17. ledna 1953 zemřel ve věku 83 roků první český salesián P. Ignác Stuchlý. Pohřben je ve Fryštáku. Ti, které vychoval, jej nemohli provodit ke hrobu, protože byli většinou v táborech nucených prací nebo ve věznicích.

Patřil do generace prvních salesiánů, které formoval Don Bosco, náležel k těm, kteří obdivuhodně naplnili své životy a rozšířili dílo ve prospěch mládeže do celého světa.

Když papež Jan Pavel II. mluvil v roce 1980 před shromážděním UNESCO, zdůraznil, že „předním úkolem kultury je výchova.“ Bývalý provinciál českých salesiánů prohlásil: „P. Ignác Stuchlý byl nositelem pravé kultury, vychovatelem k nepomíjejícím hodnotám, kterými jeho srdce přetévalo. Když vychovával a učil, rozdával ze své plnosti. Nebyl jen hlásnou troubou. Křesťanské pravdy, které hlásal, nejprve sám vroucně prožíval. Neměl dvojí tvář. Proto měl u mládeže trvalý výchovný úspěch, i když byl člověkem zcela prostým. Vychovával svou opravdovostí. Pod jeho vedením rostli z venkovských a velkoměstských kluků kulturní lidé, vychovatelé a apoštolové pravé kultury. Byl pravým opakem svého příjmení.“ (P. Ladislav Vik SDB)

Pan kardinál František Tomášek o něm prohlásil dne 12. 10. 1989: „Znal jsem ho osobně. Mám za to, že by měl být dán za vzor kněze a vychovatele pro celý náš národ. A byl by to za dnešní mravní situace našeho náro-

da především pro jeho mládež vzor velice aktuální, sympatický a potřebný.“

Kongregace pro záležitosti svatých ve Vatikánu prohlásila P. Stuchlého v roce 1989 služebníkem Božím.

Dne 20. ledna 2001 byl v kostele sv. Mikuláše ve Fryštáku u Zlína uzavřen diecézní proces o životě, ctnostech a pověsti svatosti služebníka Božího P. Ignáce Stuchlého SDB (1869–1953) za přítomnosti otce arcibiskupa Jana Graubnera, provinciála salesiánů P. Jana Komárka, delegáta procesu Mons. Jaroslava Němce, početných kněží, řeholníků a věřících. Akta procesu byla předána v Římě hlavnímu postulátorovi pro kanonizační procesy v salesiánské rodině P. Paschale Liberatoremu, který je předložil Kongregaci pro svatořečení.

K blahorečení P. Stuchlého se vyžaduje aspoň jeden dobře doložený zázrak na přímmluvu nastávajícího světce.

Nyní záleží na nás, abychom si vyprosili nezbytné Boží znamení a P. Stuchlý mohl být zařazen mezi blahoslavené a my se k němu mohli obracet jako ke svému přímmluvci u našeho Pána.

P. Jaroslav Kopecký, SDB

BISKUPSKÁ KOMISE EVROPSKÉ UNIE VYZVALA EU K SOLIDARITĚ S NOVĚ PŘÍSTUPUJÍCÍMI ZEMĚMI

Biskupská komise EU COMECE vyzvala 15 členských států EU, aby byly s nově přistupujícími zeměmi solidární. Tento apel se týká především pomoci zemědělcům, kterou je třeba nově rozdělit. Komise varovala před nebezpečím nového rozdělení Evropy v případě nezdarů.

Duchové se rozlišují podle Krista

Arcibiskup z Poitiers, François Pie, patřil k vynikajícím postavám Církve 19. století. Jako úzký spolupracovník Pia IX. se podílel na přípravách 1. vatikánského koncilu. Je autorem memoranda, které bylo podkladem pro vyhlášení dogmatu o papežské neomylnosti. Je také autorem *První synodální instrukce o základních bludech dnešní doby* z roku 1855, kterou adresoval kněžím své diecéze a ze které publikujeme podstatnou část. Opírá se v ní především o svědectví sv. Hilária, svého předchůdce na arcibiskupském stolci v Poitiers. Kardinál Pie ukazuje, že dnes stejně jako tehdy se jednou odsouzené bludy vracejí zpět pod pláštík pravověrnosti, přičemž je Kristus ve skutečnosti popírán. Kardinál Pie byl také nelitostným kritikem počínání císaře Napoleona, kterého přirovnal k Pilátovi, a dostalo se mu za to odsouzení francouzské státní rady.

Podle požadavků doby a podle vývoje idejí mění nepřítel lidského rodu svou řeč a svůj hlas. Tyto změny se řídí průběhem událostí a měnicích se situací v průběhu boje. To byl důvod, proč po tvrdém a zcela jasném odsouzení arianismu následovaly mazané a pokrytecké ústupky semi-arianů. Stejně tak se přetvořil i bezostyšný pelagiánský naturalismus podle přiměřených a oprávněných požadavků na semi-pelagianismus, který se na prvý pohled tvářil jako zcela bez vady. (...)

Věhlas svatého Atanáše, svatého Hilária a mnoha dalších se zakládá na tom, že poznali podvod tam, kde se skrýval, a že bludy vyškrabali ze skrytých koutů a pořádně se na ně podívali. (...)

Nikoliv, pánové, není možno se ukolébávat klamnou jistotou a nebýt přitom zrádcem. My nemůžeme *mluvit o pokoji tam, kde žádný pokoj není* (Ez 13,10), a přitom klopýtat přes klatby, které byly vysloveny proti falešným prorokům. Ani nemůžeme oslavovat vítězství, když nás naléhavost věci, o kterou nám jde, volá do boje. Velké spiknutí proti našemu Pánu Ježíši Kristu a proti jeho zjevenému nadpřirozenému náboženství, proti jeho Církvi a jeho kněžství pokračuje po nedlouhé přestávce stále dále. Další mlčení ze strany pastýřů by v myslích lidu ospravedlňovalo ony nevěrné učence, kteří *vydávají temnotu za světlo a světlo za temnotu* (Iz 5,20). Vaše sofismata již svedla mnoho nejistých a hledajících duší, právě těch,

kteří se točí jako korouhvičky podle větru. Svatý Hilarius by řekl: „Je na čase promluvit, protože čas mlčení je ten tam (*Tempus est loquendi, quiam praeteriit tempus tacendi*).“

Uprostřed nás, v našich městech a vesnicích žije nikoliv bezvýznamný počet mužů, kteří se pyšní tím, že patří k té nejumírnější straně, a to je hrozná chyba, protože dávají obłudě, která je pohltí, každý den nové síly. Měli by se poučit z dějin, ale kdo dnes ještě myslí na poučení z dějin? (...)

Nepřestávejme proto obviňovat ty, kteří si osobují práva Církve a přitom je vymazávají, protože my v tom současně vidíme zločin proti Bohu a nešťastí pro národy. Jistě není přehnané tvrdit, že i v nehorších dnech pohanství, za římských císařů, měly křesťanské obce mezi krvavými pronásledováními více svobody k vystupování na veřejnosti a při správě svých

materiálních statků, než je tomu v současnosti ve většině režimů. (...)

Přiznáváme rozumu všem, co mu Církev přiznává. Souhlasíme v největší možné míře a bez pokryteckých protikladů se vším, co mu Církev bez váhání přisuzuje. Ale prohlašujeme, že ani sebelepší používání rozumu, ta nejlepší praxe ryze přirozené morálky a ctností nemůže ještě vést ke spáse. Rozhodně nehodláme již přistoupit na nepřekonatelnou nejistotu. Neboť člověk „správný“ podle světských měřítek, který ovšem nedbá na učení a praktikování zjeveného náboženství, nemůže dosáhnout nebeské radosti, nýbrž neujde pekelným mukám. To je katolické dogma.

Pokud dnešní filozofové přistupují na to, že připouštějí existenci víry, tvrdí, že rozum a víra jsou dvě souběžné cesty a že člověk si může mezi nimi volit, že katolická cesta stejně

jako pouze humanisticky křesťanská vede ke konečnému cíli lidského určení. To je pak pro ně základní předpoklad pro jejich vysněné spojenectví mezi křesťanstvím a filozofií. To by měla být základna pro dohodu, k jejímuž přijetí by nás chtěli přimět a kterou tzv. „moudří“ již pokládají za podepsanou. (...)

Především musíme rozpoznat, že filozof dneška přes všechny slovní kličky a výmysly je přesně týž, jako ten, proti kterému náš předchůdce v biskupském úřadě, náš otec a vzor, tak vytrvale bojoval. Je týž, jako ten, kterého Svatý stolec již odsoudil, týž, který povolal k životu panteismus, naturalismus a eklekticismus, na které bohužel stůňou naše školy.

Dnešní filozof je ten, kdo uráží nejvyšší Bytost tím, že Boží bytí smíchal se svými vlastními, ničemu neodpovídajícími a z vlastní svobodné vůle vykonstruovanými výmysly. Je to ten, který nemá žádnou úctu k našemu Pánu Ježíši Kristu, ten, který pozvedl rozum individua k důstojnosti vtěleného Slova a neušetřil v rámci svého bádání žádnou pravdu z křesťanských dogmat.

Neboť, pánové, podstatné a základní principy křesťanství jsou tyto: počáteční vyzdvižení člověka k nadpřirozenému určení; pak jeho pád a dědičná vina, kterou jsme si způsobili; nezbytnost obnovy a spásy, vtělení Božího Syna a vykoupění skrze jeho smrt; víra v řádu Bohem daných cest, aby člověk mohl mít účast na plodech učení a dobrodiní Krve Ježíše Krista; existence společenství, které tyto poklady střeží a uchovává; nezbytnost náležen k tomuto společenství, aby bylo možno dosáhnout spásy.

Popírání jediné z těchto velkých pravd, zvláště pravdy o vtělení Krista, které je základním tajemstvím celé víry, se rovná popření celého křesťanství. (...)

Je to stále onen všudypřítomný naturalismus, který sleduje dávno známou a prohlédnutou taktiku – skrývat se za pojmy mysticismu, entusiasmu a spontaneity.

Na čem naopak spočívá pro křesťana akt víry? Není to snad úkon, skrze který přilneme k některé pravdě, např. tajemství Nejsvětější Trojice, na základě zjevení, které nám dal sám Bůh, a jistě nikoliv proto, že nám to nabízí náš rozum, naše vědomí a naše úvahy? (...)

Pánové, u vás je celé křesťanství postaveno na hlavu. Proti filozofickému Kristu nic nezmožou ani zjevení ani zázraky ani proroctví, ani vtělení ani úkony víry, naděje a lásky ani svátosti a zvláště ne Eucharistie ani příkázání a evangelické rady ani příklad svatých. Ježíš Kristus je u vás odstraněn.

Namítnete mi, že Ježíšovo jméno vstupuje do vašich filozofických děl alespoň nepřímou. Je zde řeč o křesťanství, o vyvýšeném a sladkém kříži, o bláznovství kříže. Ano. To souhlasí a já vám chci říct, jak popisuje sv. Hiláriu vývojové fáze tehdejšího arianismu: „Dnešní strategie spočívá v tom, zahalit se do podvodného závoje pravověrnosti, takže se zdá, jako by byl hlásán Kristus, zatímco je ve skutečnosti popírán... Vy jste zavedli nového Krista, za jehož zády se může příplížit Antikrist. Protože Kristu, kterého jste si stvořili, odpíráte božství; vám stačí, že jako tvor převyšuje jiné tvory... Tím způsobem se vám podařilo chytit do osidel naivní lidí, kteří věří, že tato slova obsahují víru, protože „vyznávají“, a kteří nerozeznávají podlost této *scripturae stylo antichristum compositae*, tohoto spisu, sepsaného ve stylu Antikrista.“

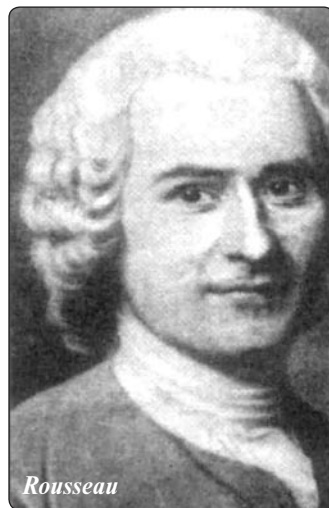
Totéž se děje dnes. Křesťanské náboženství se vychvaluje jako nejdokonalejší a nejsvětější ze všech náboženství. Ale přitom se vyhýbáte tomu, abyste toto náboženství hlásali jako jedi-

né pravé náboženství. Naopak, vychvalujete se skutečností, že jste dosáhli souladu se všemi velkými světovými náboženstvími a filozofiemi. A křesťanské náboženství, které odsuzuje všechny odštěpené sekty a prohlašuje se za božské, se podle vás mylí, protože i jiná náboženství mohou také alespoň zčásti vznášet nárok, že jsou svatá a dokonalá. (...)

Nikoliv. Kristus oněch filozofů není Pán Ježíš Kristus. To je filozofický Kristus, vyrobený lidským duchem a intelektem. Kristus, kterého mi zjevuje moje víra, byl počat z Ducha Svatého a narodil se z Marie Panny, Kristus filozofů naopak povstal zdola, z vnitřností lidské přirozenosti. Můj Kristus sestoupil z nebe a pocházel od samotného Otce. Váš Kristus je jedné podstaty s lidmi, můj jedné podstaty s Otcem. Vy uctíváte svůj vlastní rozum tím, že se klaníte abstraktnímu slovu, které jste si stvořili. Já pokoruji svůj rozum před Rozumem Boha, když se klaním vtělenému Slovu, které mi bylo zjeveno. Co chcete vykládat o porozumění a sblížení, když nás odděluje propast? Lehkomyslní proroci, jak můžete tvrdit, že až na nějaké formálnosti stojíme krátce před smířením? Formálnosti! Velký Bože! Jako by mezi námi a vámi, mezi Církví a tím, čemu říkáte lidství, mezi obránci víry a velekněžími rozumu nestála sporná otázka o božství Ježíše Krista a jeho učení. Odvažují se se sv. Hiláriem připojit: „Záležítost, která nás dnes nutí pro-

mluvit, není nic menšího než záležítost Ježíše Krista (*Nunc autem non alia nobis causa ad dicendum quam Christus est*).“ Mimo všechny zákony, jimž je lidstvo podřízeno, mimo všechnu dokonalost, které je schopna liská přirozenost, věříme, že Boží Slovo, Bůh z Boha, světlo ze světla je jedné podstaty s Otcem a z pohnutky své vlastní lásky, své nesmírné a překypující lásky, *propter nimiam caritatem suam*, skrze zázrak, který je zcela podřízen nadpřirozenému řádu, sestoupil z nebe, přijal tělo, narodil se z Marie Panny, stal se člověkem a všechny lidi, své bratry, povznesl na adoptivní Boží děti a dědice nebeského království. Věříme v teologické dogma „o původu vtěleného Slova, a proto jsme si jisti, že máme Ducha Božího a jsme Božími dětmi. Svätý Jan píše: *Každý duch, který vyznává, že Ježíš Kristus přišel v těle, je z Boha. Ale Miláček Páně pokračuje: Žádný duch, který Ježíše nevyznává, není z Boha. Mnoho svědčů se objevilo ve světě, kteří nevyznávají*

Ježíše jako Mesiáše, jenž přišel v těle. Oni rozbíjejí nadpřirozený pojem vtělení. Tvrdí, že vtěleným slovem je nejvyšší rozum, který byl sdělen každému člověku přicházejícímu na tento svět. Nevidí, že lidská přirozenost byla nejvíce v Kristu a skrze Krista obdarována božským rozumem. Pro ně byl Ježíš Kristus velkým mužem, který vedl lidstvo k dů-

ležitému pokroku a vytyčil lidstvu stále vzestupnou cestu. Je to prý muž, který do formy náboženství shrnul nejlepší tradice duchovní filozofie, které však tu byly již před ním a které i po něm bylo nutno dále zdokonalovat. Tak činí pyšný rozum největší a nejneproniknutelnější tajemství milosti svým vlastním triumfem. Tak redukuje falešná moudrost nesmírné mistrovské dílo Boží všemohoucnosti a lásky zpět na lidská měřítka. Svätý Jan také píše: *Kdo jde dál a nezůstává v Kristově učení, je svůdce, antikrist a nemá Boha. Kdo zůstává v učení, má Otce a Syna. Přijde-li k vám někdo a nepřinese toto učení, nepřijímejte ho do domu, ani ho nepozdravujte. Kdo ho totiž pozdraví, má účast v jeho špatném jednání.*

Pánové, to je přísné pravidlo, které stanovil apoštol lásky a které platí pokaždé, když je zpochybňována klanění hodná osoba Ježíše Krista. My se držíme směrnic apoštola nejbohatšího na lásku. Co bychom se starali o hněv těch, kteří by chtěli mít prospěch z mlčení? Co je nám po uražených tvářích některých příliš sebevědomých mužů, kteří by se chtěli stát soudci nad věcmi, kterým nerozumí? Proč bychom si měli lámat hlavu kvůli reptání některých duchů, kteří by chtěli mír za každou cenu, kteří se nevzdávají svých iluzí a nemají rádi, když se budí spící psi? Mír je možný jen v pravdě. *Kdo je lhář, ne-li ten, kdo popírá, že Ježíš je Kristus? Kdo je slepý, ne-li ten, kdo čte spisy tohoto času a nevidí, že Ježíš Kristus je v nich ustavičně zpochybňován? Otázka, která stále hýbe světem, je vědět, zda vtělené Boží Slovo, Ježíš Kristus, má zůstat na oltářích, nebo má jeho místo zaujmout rozum. Takto postavená otázka nesmí nechat žádného křesťana lhostejným ani neutrálním. Ona nepřipouští žádnou zdrženlivost ani žádný odklad.*

Překlad -lš-

Milovaný učedník v Římě

Antické martyrium

Kaple *San Giovanni in Oleo ante Portam Latinam* má dnes prostý renesanční vzhled. Dal ji postavit kardinál Benedetto Adam v roce 1509 nad dřívější kaplí a její vnitřek vyzdobil Borromini v roce 1658. Půdorys této budovy však nesporně ukazuje na dávnější dobu. Archeolog Guglielmo Matthiae, který se kaplí delší dobu zabýval, se domnívá, že její nynější struktura může svědčit o raně křesťanském základu. Osmiboký půdorys se hodí na starověké *martyrion*, tedy budovu, jaké se stavěly na místech mučednictví a které připomíná mnoho podobných budov na teritoriu římské říše, zvláště na Východě. Matthiae také připouští, že se může jednat o někdejší pohanské mauzoleum u Aureliových hradeb, které bylo přestavěno nebo přizpůsobeno novému účelu. Podle dnešních poznatků nebyla v Římě žádná jiná osmiboká svatyně a v době renesance by se určitě nic takového nestavělo jenom proto, že se jedná o legendu, která by navíc mohla být spojena s nedalekou velmi starou bazilikou.

Na konci 5. století dal totiž papež Gelasius několik metrů odtud postavit baziliku Svatého Jana u Latinské brány. Po návratu papeže z koncilu v Efezu (431) silně vzrostla úcta k sv. Janu apoštolu. Její šíření podporoval především papež Hilarius (461–468), který unikl běsnění bludaře Dioskora jen díky tomu, že se skryl u hrobu sv. Jana. K jeho počtě dal zřídit v křesťanském kostele v Lateránu oratoř. Tam můžeme číst nápis: *Liberatori suo beato Iohanni Evangelistae Hilarius episcopus famulus XPI* (Svému osvoboditeli bl. Janu Evangelistovi biskup Hilarius, služebník Kristův).

Svatý Ambrož složil ve 4. století ke cti sv. Jana hymnus, ve kterém je tato sloka:

*Victus tamen ab impiis /
calente olivo dicitur / tersisse victor
aemuli – Ač bezbožnými spou-
tán byl, / prach světa prý smyl ze
sebe / v oleji vřelém, z kterého /
vítězně vyšel před soky.*

O tom, že tradice o mučednictví evangelisty Jana u Latinské brány sahá až do antických dob, svědčí i liturgická památka této události, která se slavila 6. května. Ve svých dějinách liturgických zastavení z roku 1558 *Historia delle Stationi di Roma* (Dějiny římských zastavení), které se slavily v postní době, uvádí k 39. zastavení toto:

39. zastavení – sobota po páteční neděli postní v San Giovanni a Porta Latina

„Při rozdělování jednotlivých částí okrsku zemského, kterých se ujali apoštolové, připadla svatému evangelistovi a apoštolu Janovi provincie Asie. Když tam založil mnoho místních církví, usadil se v Efezu, který byl proslavený svým Artemidiným chrámem. Když se chystal učít pravdě Kristova zákona a vyhladit ničivou modloslužbu, dal ho Domicián pronásledovat. Bylo to druhé pronásledování po pronásledování za císaře Nerona. Když prokonzul Asie vyslídil svatého Jana, nařídil mu, aby podle císařova

dekretu zapřel Krista a přestal hlásat svoje náboženství. Svatý Jan to však odmítl a řekl, že je třeba více poslouchat Boha než lidi. Proto byl zajat. Pak byl na rozkaz císaře v těžkých okovech přivlečen do Říma. Tam osvědčil stejnou vytrvalost v obraně víry jako v Efezu. Proto měl být podle rozkazu Domiciána před městskou bránou, která se nazývala Latinská, zbičován, spálen v kotli s vařícím olejem a popraven. Ale kat, který byl výkonem rozsudku pověřen, dal ho již dříve, než dorazili na místo popravy, krutě zbičovat, a aby mu připravil co největší ponížení, dal mu ostříhat vlasy dohola. Tak byl statečný bojovník Kristův, ponížený a již zbičován, dovlečen k jmenované bráně, kde již hořel velký oheň. Na ohni stál

objemný kotel s olejem. Když olej začal vřít, vhodili bezbožní kati nahého apoštola dovnitř a ponořili ho do oleje. Ale horká tekutina mu nezpůsobila žádnou škodu a on vystoupil čistší a silnější, než jaký tam vstoupil, jak říká Tertulián. Kolemstojící museli tedy vidět, že plameny jeho tělo nespálily a nemohly mu uškodit, protože díky své nevinnosti a panictví byl uchován čistý od každé tělesné žádostivosti a žáru vášně. Domicián byl tímto velkým divem tak ohromen, že z obdivu již nechtěl, aby byl svatý Jan dále mučen, nýbrž ho poslal do vyhnanství na ostrov Patmos. Tak napsal, osvěcen božským zjevením, tajemné *Zjevení*. Akta o procesu se v senátu neztratila a po smrti Domiciána jeho nástupce prohlásil odsouzení za neplatné a zrušené. Jan se pak vrátil zpět do Efezu.“

V dalším úryvku dosvědčuje Pompeius na základě archeologických nálezů z té doby, že na tomto místě byl pravděpodobně dříve chrám Diany (Artemidy), o kterém se zmiňuje také Cicevro v jedné své řeči:

„Je možno se domnívat, z jakého důvodu vydal římský vladař rozkaz, aby se právě toto, a nikoliv jiné místo stalo dějištěm apoštolova mučednictví. Je třeba vědět, že ve městě Efezu, kde měl svatý Jan své sídlo a odkud byl přiveden do Říma, stál

slavný chrám Artemidy, postavený, jak se traduje, v roce 220 na náklady celé Asie. (...) Protože svatý Jan bydlel ve městě, kde obyvatelé velice uctívají Artemidu, zvanou Efezskou, kterou apoštol velice pohrdal a jejíž úctu odsuzoval, není nepravděpodobné, že (z důvodu, aby se mu v Římě dostalo spravedlivého trestu, jak poháně soudili) bylo k tomu vybráno právě místo před chrámem, který byl v Římě zasvěcen stejné bohyni – Dianě.“

Nakonec se Ugonius zmiňuje o relikviích, které připomínají toto mučednictví:

„O relikviích tohoto kostela nemám žádné zprávy. Vím jen o několika relikviích u Svatého Jana v Lateráně, které pravděpodobně pocházejí odtud a mají souvislost s mučednictvím, které zde sv. Jan podstoupil: několik kusů řetězu, nůžky, kterými byl ostříhán dohola.“

O slavnostech a o dnech zastavení bývá oltář v tomto kostele vyzdoben jinými relikviemi, které jsou přineseny z lateránské baziliky, kde jsou z bezpečnostních důvodů přechovávány. V malé kapli, která se nachází před bránou, je napsáno na mramoru, že je zde uloženo trochu oleje, kousky kotle, krev a vlasy blaženého evangelisty Jana.“

*Giovanni Ricciardi
Podle 30giorni 5/1998
překlad -lš-*

Cesty míru v ohrožené době

V nedávné době jsme si mohli přecíst nebo vyslechnout, co prezident Bush prohlásil ve svém poselství k Unii před americkým kongresem:

„Naše válka proti teroru začala dobře, ale to je jen začátek. (...) Státy jako tyto (Irák, Irán, Severní Korea) a s nimi spojení teroristé vytvářejí osu zla, zbrojí, aby ohrozili mír ve světě. (...) Všechny národy musí vědět: Amerika udělá všechno potřebné, aby zajistila bezpečnost národa. (...) Máme velkou příležitost v této válečné době vést svět k hodnotám, které přinesou trvalý mír. God bless!“

USA tedy žijí ve válce, masově zbrojí proti „ose zla“, chtějí založit trvalý mír a Bůh prý stojí na jejich straně. Nepřipomíná to osudové výroky, které bylo slyšet před druhou světovou válkou? Nepřipomíná to konstelaci, která podporovala studenou válku? I tehdy bylo jasné, kde přebývá dobro a kde zlo.

Když pak padla železná opona a Sovětský svaz se rozpadl, jak si všichni oddechli! Zdálo se, že skočila hrozba strachu z atomové války, konečně nastane čas míru, domnívali se někteří. Již po deseti letech na počátku nového tisíciletí stojíme u troskek těchto nadějí. Na celém světě je řada válečných požárů, útoky a odvety ve Svaté zemi, teroristická válka, zaprputilé boje v srdci Afriky, v Čechensku, napětí mezi Pákistánem a Indií. (...)

Není to k zoufání? Nepoučil se svět ze zkušeností dvacátého století? A přitom takřka všichni lidé touží po míru. V čem spočívá tento rozpor?

Mír, který vytvářejí jen lidé, je dvojznačný. Jakmile zmlnou zbraně a nastane normální život, jsou sice lidé ušetřeni nevýslovného utrpení, které způsobují války a ozbrojené

konflikty. Umlčet zbraně představuje již samo o sobě velkou hodnotu. Ale aby byl mír zajištěn na dlouhou dobu, je třeba udělat něco více.

Západní společnosti zanedbaly na tomto úseku potřebné podstatné úsilí a spokojily se s povrchní harmonií, při které každý sleduje své vlastní cíle, aby byl spokojený podle svého obrazu, aniž by se přitom příliš staral o ty druhé. Všichni společně se dáváme zapráhnut do káry hospodářského pokroku, abychom z rostoucího koláče co nejvíce ulomili pro sebe.

Ve volebních agitacích je to velice zřetelné: všichni slibují lepší příjmy, lepší sociální zabezpečení, více pracovních míst, pro každého něco. Kultivuj své potřeby, konzumuj, za-

říd' si blahobyť, a tak přispěješ ke společnému blahu.

V této kultuře, která nezná míru a trvale překračuje hranice, se však nevytváří pravý mír, spíše jen jakýsi poklid, který trvá potud, pokud se všem daří dobře. To nás zavádí do falešné jistoty a překrývá agresivitu, která je ve skutečnosti stále živena neohrazenými ná-

roky. Kdo však se podívá blíže, může rozpoznat její ovoce: potraty, usmrcování starých a těžce nemocných lidí, experimentování na nenarozených dětech v prvních stádiích jejich života, to všechno ukazuje, jaká násilnost a brutalita se skrývá pod zdánlivým mírem.

Kdo se podívá blíže, může poznat, že v naší západní společnosti již dlouho nežijeme v míru. Stále podporovaná bezbřehá požívačnost, kult silných a kult vítězství, upřednostňování bezohledné konkurence, všude, kam se podíváme; to nejsou návody k opravdovému míru. Nedávné dějiny Jugoslávie ukázaly, jak vražedně agresivním se může náhle stát moderní člověk, který je vykořeněný ze základních lidských hodnot.

Musíme se velice vážně ptát: Může společnost, která chápe život jako honbu za materiálním blahobytem, trvale uhájít mír? Nevychovává spíše na běžícím pásu osamocené bojovníky? Jak může růst mír, když se jednotlivec cítí, jako by byl ponechán sám sobě a jinak se o něho nikdo nestará? Kdo je odkázán sám na sebe, má sklon k agresivitě.

Jedinou skutečně nosnou odpověď na tuto naléhavou potřebu nacházíme v Kristově po-

selství, a to zní: Zanechej užkostlivých starostí o své blaho, protože ON, tvůj Bůh, se o tebe stará lépe, než to můžeš udělat ty. ON, který všechno vidí, všechno drží v rukou a umí všechno obrátit k dobrému, stojí po tvém boku. Nedělej si starosti, dovol mu, aby ti daroval mír, po kterém toužíš.

Na základě toho je mír ústředním zaslíbením Nového zákona, je to slovo, které se zde vrací nejčastěji. Když Ježíš rozesílá své učedníky, ukládá jim, aby domům, do kterých vstoupí, přáli pokoj. „Pokoj vám!“ byla první slova, která řekl Zmrtvýchvstalý svým učedníkům. Pozdravem „Pokoj od Boha, našeho Otce a od Pána Ježíše Krista“ začíná mnoho apoštolských listů.

Čím se vyznačuje tento pokoj? Především ho nesmíme zaměňovat za falešné zdání pokoje, o jakém byla výše řeč: *Pokoj vám zanechávám, pokoj svůj vám dávám, ne ten, který dává*

svět (Jan 14,27). Tento pokoj je zakořeněn v Bohu. Toto jsem k vám mluvil, abyste měli ve mně pokoj. (Jan 16,33).

Tam, kde to prožíváme, nejsou ovšem odstraněna všechna napětí, do kterých jsme postaveni. Naopak: *Nedomnívejte se, že jsem přinesl na zem pokoj. Nepřinesl jsem pokoj, ale meč. Neboť jsem přišel rozdvout syna s otcem, dceru s matkou a snachu s tchýní... (Mt 10,34n).* Tento mír tedy není harmonií s okolím za každou cenu. Objevuje se zde odpor, který je důsledkem dvojznačnosti zdánlivého míru ve světě: *Na světě budete mít soužení, ale nebojte se, já jsem přemohl svět (Jan 16,33).*

Kristův pokoj není nějaká poduška míru, ale má svá napětí. Prožíváme ho tehdy, když celou svou bytostí spočineme v Bohu. „Vytvoř nejprve pokoj v sobě, a pak přivedeš i druhé k pokoji,“ radí nám autor *Následování Krista*.

Barcelonský manifest

„Konvence křesťanů pro Evropu“ schválila v Barceloně manifest, podle kterého křesťané očekávají, že budoucí evropská ústava uzná přínos křesťanství pro Evropu a základní lidská práva, jako je právo na život a na náboženskou svobodu. „Křesťanství je mimo jiné kořen a základ evropské kultury a představuje společenskou, veřejnou, živoucí a jednající skutečnost, která jako taková musí být přijata do budoucí evropské ústavy a do jejího právního rámce,“ prohlašují autoři „Manifestu“.

„Manifest z Barcelony“ je výsledek jednání 150 zástupců z celé Evropy, kteří se sešli ve dnech 6. – 8. prosince v Barceloně. Byli to evropští politikové, poslanci evropského parlamentu, univerzitní profesori, podnikatelé a právníci, učitelé a vychovatelé i zástupci křesťanských odborů, nevládních organizací a zástupci církvi.

Proti názoru, že evropská ústava musí být „neutrální“ a nesmí poukazovat na žádné náboženství starého konti-

mentu, zdůrazňují účastníci, že „neutralita nemůže znamenat popření společenské dimenze křesťanského vědomí většiny Evropanů, nýbrž je třeba je uznat vedle jiných náboženství a nenáboženských světových názorů, s nimiž vede dialog o cílech obecného blaha a všeobecného bratrství.“

„Manifest“ konstatuje že „důstojnost každého individua ve všech jeho dimenzích musí být základním ústavním principem a základem evropského domu.“

To ve svém důsledku znamená: „Uznat právo na život ve všech fázích jeho existence od početí až do přirozené smrti.“ Manifest se také zastává „jedinečného postavení manželství a rodiny, které je třeba zřetelně odlišit od všech jiných forem soužití“. Je třeba uvést do souladu rodinný život a práci a podporovat rodiče, kteří nesou plnou odpovědnost za výchovu svých dětí.

„Křesťané pro Evropu“ mají svou webovou stránku: www.eurocristians.org

Ano, to je ten odrazový můstek – jde o vnitřní pokoj v nás, který činí naše konání a myšlení nezávislým na vnější konstelaci.

Jak obtížné je najít tento postoj, můžeme poznat z vlastní zkušenosti i ze zkušenosti druhých. Je snadné najít krásná slova o míru. Ale setrvat v něm, i když tolik věcí mluví proti, to je skutečná výzva. Vyžaduje to stále obnovovat svou víru, že Bůh to ve všech okolnostech mého života myslí se mnou dobře, i když to právě přímo nepoznávám; že všechno, co na mě doráží, je v jeho rukou prostředkem ke spáse, pokud mu dovlím, aby ve mně působil; že si mohu dovlít ten luxus neprosazovat své vlastní představy, i když se jeví tak krásné.

Tento pokoj si nikdo nemůže vytvořit sám. Můžeme jen dovlít, abychom tímto pokojem

byli obdarováni. *On je náš pokoj, píše apoštol Pavel (Ef 2,14) a Bůh, dárce pokoje, bude s vámi (Fil 4,9).* V těchto stále hrozivějších, hektických časech mohou žít v opravdovém pokoji jen ti, kdo jsou zakotveni v Kristu.

Evangelium podle Marka

1. prosince 2002 začal nový liturgický rok. Po většinu z jeho nedělí budeme slyšet úryvky z evangelia sv. Marka. Abychom přiblížili čtenářům toto evangelium, odpovíme si především na tuto otázku: Proč napsal Marek své evangelium?

Nebud'te překvapeni, když začneme svou odpověď poslední větou jeho evangelia: *Ženy vyšly z hrobu a daly se na útěk, protože na ně padl strach a úžas, a nikomu nic neřekly, protože se bály* (Mk 16,8). Někdo, komu tento závěr působil potíže, připojil pak verše 9–20. Jedni říkají, že Marek chtěl zachovat skutečnosti zmrtvýchvstání plnou aureolu tajemství, zatímco jiní oprávněně tvrdí, že tato věta vychází ze situace Markovy komunity, která byla vystavena pronásledování a měla strach hlásat evangelium. Bylo zapotřebí jí pomoci.

Marek znal jediný způsob, jak to udělat: pomáhat věřícím, jak mají rozjímat o Ježíšově příběhu a o vztazích prvních učedníků k němu tím, že znovu projdou celou cestu víry, jakou prošli tito učedníci, kteří pak po Velikonocích vydali postupně o své víře svědectví krve. Ani pro ně nebylo snadné následovat Ježíše, připadalo jim tvrdé převzít odpovědnost za hlásání evangelia. A přece po mnoha váháních pochopili, že je to nutné a že stojí za to hlásat až k prolití krve, že *Kristus je Boží Syn* (1,1). Pouhým probuzením této víry ve společenství a popisem cesty víry prvních učedníků chce Marek dosáhnout svého cíle, aby se ustrašení učedníci jeho společenství stali skutečnými učedníky, pravými svědky Krista, a to i v atmosféře pronásledování.

Nejedná se právě o to, co potřebujeme i dnes ve světě tak odkřesťanštěném? Proč my křesťané máme takový strach hlásat svou víru? Z toho důvodu bude užitečné představit Markovo evangelium a projít cestu víry, kterou vykonali první učedníci. Je to jeden z prostředků, jak si obnovit své křesťanské sebevě-

domí, jak dát našemu křesťanskému životu nový impuls a obdržet od Ducha Svatého sílu a odvahu k pravému svědectví. Metoda je prostá: tím, že slyšíme nebo čteme evangelium, upíráme svůj pohled na Ježíše a jeho učedníky. A nepochybně v nich najdeme sami sebe. To, co o nich Marek píše, nemůže být vymyšleno, a tím spíše to za vymyšlené nepokládalo první křesťanské společenství, které uctívalo první učedníky jako mučedníky. Oni nám ukazují, jak mnoho je to stálo, než se stali pravými Kristovými učedníky. Jejich úsilí má všechny známky historické autentičnosti. Sledujme tedy ...

...cestu učedníků

Počátek byl fantastický. Prvním čtyřem povoláním představuje Ježíš jejich novou budoucnost: *„Pojďte za mnou, učiním z vás rybáře lidí.“* Ježíš je povolává k misii. Ale nevystavuje je hned nebezpečí. *„Udělám z vás rybáře lidí“* je orientováno do budoucnosti. Prozatím ho mají pouze následovat. Chce je nejdříve formovat, a to nikoliv jako učitel, který se omezuje na výklady, nýbrž jako ten, kdo učí způsobu života. Proto ho mají provázet ustavičně, pozorovat, jak si počíná, klást si otázky o jeho identitě, snažit se pochopit, kým je, a vniknout do jeho způsobu života, do jeho ideálů a osvojit si způsob jejich uskutečňování.

Zpočátku je všechno krásné. Kolik nadšení je v synagoze v Kafarnau (1,21–28), když Ježíš vyučuje jako ten, kdo má moc; dokonce i nečistí duchové ho poslouchají! Je více než jen učitel; tento titul nevystihuje jeho identitu. A pak na závěr dne, kdy je celé město ještě kolem něj, dosahuje jejich úžas vr-

cholu. Ale příštího rána – jaké rozčarování! Ježíš není mezi nimi! Odešel od nich a modlí se zcela sám. Hledají ho, a když ho najdou, říkají: *„Všichni tě hledají!“* Ale Ježíš, který nesdílel jejich nadšení, jim řekne: *„Pojďte odtud!“* Jediná věc, která ho zajímá, je jeho poslání. A když odcházejí, potkají malomocného (1,40–45), který se k němu přibližuje, a Ježíš poruší předpisy, dotkne se ho a uzdraví ho. Když jde o to, prokázat dobro, Ježíš na zákon nedbá. Tomu učí i své učedníky.

Skončit s vlastní minulostí

Když se učedníci vrátí do Kafarnau (2,1–12), zatímco jsou v domě, vidí, že přinášejí ochrnutého, a slyší Ježíše, jak říká: *„Odpouštěj se ti tvé hříchy.“* A někteří přítomní řeknou: *„Rouhá se.“* Pak (2,13–17) Ježíš vidí Leviho, výběrčího daně, tedy veřejného hříšníka, a řekne mu: *„Následuj mne!“* a jde do jeho domu, aby s ním povečeřel, zatímco farizeové reptají. Učedníci (2,18–22) si uvědomují, že **kritika začíná Ježíše ohrožovat** a že ne vždy se daří dobře tomu, kdo ho následuje. Ovšem i oni jsou vystaveni kritice, protože se nepostí a nezachovávají sobotu. Ale ani Ježíš ji nezachovává (2,23–3,6). Uzdravuje totiž nemocného s ochrnutou rukou právě v sobotu. Učí se, že být učedníkem znamená nevyhošťovat nikoho a že je třeba prokazovat dobro všem a nehledat pro to nějaká pravidla. Učedníci jsou z toho na rozpacích: stará pravidla a tradice jsou otřeseny. Snad to znamená, že následovat Ježíše znamená také skoncovat se svou vlastní minulostí.

Kritika proti Ježíšovi se vyhrocuje (3,20–33). Protivníci se již rozhodli, že ho odstraní (3,6), říkají *že je posedlý ďáblem.*

Učedníci pozorují Ježíše a všimnou si, že se nehněvá, nýbrž hledá dialog. Chce totiž prokazovat dobro i svým nepřítelům. A pochopí, že je povolal, aby stáli s ním (3,13). Apoštolát je ještě daleko. Nyní musí prohloubit svůj kontakt s ním, snažit se ho pochopit, stát se jeho důvěrnými přáteli, naslouchat a uplatňovat jeho slovo, které činí ze všech bratry a sestry, takže s ním tvoří jednu rodinu (3,31–35). Začíná se vytvářet pravá atmosféra společenství, rodiny, dialogu: když jsou s Ježíšem o samotě, každou věc jim vysvětluje. Ale je tu stále něco, co nesouhlasí. Když totiž Ježíš utiší bouři, polekají se, že ho nechápou: *„Kdo je to, že ho větry i moře poslouchají?“* Přesto ho následují a snaží se stále více pochopit jeho tajemství.

Daleko ode všeho odmítání

Zjevení pokračuje v sevřeném rytmu. Ježíš se jim zjevuje v 5. kapitole jakožto ten, který přemáhá celý pluk démonů, jakožto ten, který nejen uzdravuje, ale který přináší spásu, když říká ženě trpící krvotokem: *„Tvá víra tě spasila,“* a pak jakožto ten, který vrací život Jairově dceři. A učedníci pochopí, že titul, který se pro něho nejspíše hodí, je *Spasitel*. A přece jeho rodáci, Nazaretští, ho odmítají (6,1–6). Ale Ježíš z tohoto odmítnutí nedělá případ a pokračuje v hlásání evangelia. To je důležité pro Markovu komunitu, která má strach. Je to také formativní pro první učedníky, kteří jsou nyní vysláni, aby si poprvé vyzkoušeli apoštolát. Ježíš jim říká, aby v případě odmítnutí šli jinam, právě tak jako on (6,6–13).

Když se pak vrátí a Ježíš vidí, že jsou unaveni, řekne jim: *„Pojďte někam na opuštěné místo a trochu si odpočiňte“* (6,31n). Řada výrazů v další části naznačuje, že kolem Ježíše se utváří zvláštní komunita. Učedníci potřebují rozmlouvat s Ježíšem, učit se, pronikat do jeho tajem-

ství. Nechybí jim dobrá vůle, ale je to pro ně tak namáhavé, že se nyní Pán věnuje zcela jen jejich formaci.

Ježíš rozmnoží chleby (6,33–44) a pak přiměje učedníky, aby vstoupili na loď a odjeli, zatímco on sám jde na horu a modlí se. Jsou odloučeni, ale Ježíš na ně nezapomíná: když vidí, jak zápasí s větrem a mořem, přijde k nim po vodě. Oni se při tom pohledu polekají a zvolají: *Přízrak!* Ježíš se jim dá poznat, vstoupí na loď a utiší vlny, ale jejich strach nezmizí. Evangelium poznamenává: *Nepochopili totiž, jak to bylo s těmi chleby. Jejich srdce bylo nechápané, podobně jako u farizeů (3,5). Mezi nimi a Ježíšem ještě nezavládla harmonie (6,45–52). Zjišťují, že se jim nedaří pochopit ho a mysllet jako on. Nestává se nám časťo totéž?*

K pochopení Ježíšovy identity

A přijdou farizeové a zákoníci z Jeruzaléma, aby ho zkoušeli. Zpozorují, že jeho učedníci jedí neumytýma rukama. Něco strašného! Případ vyvolá diskusi o tom, co je čisté a co nečisté, a Ježíš je obviní, že stavějí lidská pravidla nad Boží přikázání (7,1–15). Učedníci jsou z toho nutně dezorientovaní: Ježíš kritizuje jejich svět, který nachází svou jistotu v „tradicí“. Proto když jsou zase spolu, žádají o vysvětlení. *„I vy jste nechápaní?“* A s dobrotou jim podává vysvětlení (7,17–23). Ale obtíže pokračují. Po druhém rozmnožení chlebů (8,1–9) dojde ke střetu s farizeji, který Ježíš ukončí a nastoupí s učedníky na loď (8,11–13).

Opět jsou učedníci s Ježíšem sami a on jim řekne: *„Varujte se kvasu farizeů.“* A oni začali tajně diskutovat, proč s sebou nevzali chleba. *„Ještě nerozumíte ani nechápete? Máte zatvrzelé srdce?“* ... Dvakrát jsem rozmnožil chléb, a ještě nechápete? (8,14–21). Není vždy snadné pochopit Ježíše a proniknout do jeho myšlenek. Formování učedníků není

ještě zcela ukončeno, i když již leccos pochopili, protože když se Ježíš zeptá: *„Za koho mě pokládáte vy?“* Petr jménem všech odpoví: *„Ty jsi Kristus,“* tj. Mesiáš. A Ježíš jim přikáže, aby to nikomu neříkali (8,29–30). Je jisté, že pochopili jen něco, ale ještě nevědí, v jakém smyslu je Mesiášem.

Na cestě k Velikonocům

Veršem 8,31 začíná druhá část evangelia, ve které Ježíš zjevuje učedníkům svou totožnost a představí se jako „trpící Mesiáš“; ihned však narazí na opozici Petra, který opět mluví jménem všech (8,31–33). Je to důležitý okamžik, protože Ježíš všechny staví před zásadní rozhodnutí: nyní vědí, že je Mesiáš. Nastává chvíle jasné a svobodné volby. Ježíš jim tedy říká: *„Chce-li kdo za mnou přijít, zapři sám sebe, vezmi na sebe svůj kříž a následuj mne“* (8,34). Smysl je jasný: kdo ho následuje, toho postihne stejný osud.

Učedníci neodpovídají ani ano, ani ne, ale následují ho se zaťatými zuby: je obtížné ho následovat. Dokládá to skutečnost, že když Ježíš dvakrát předpovídá své utrpení (9,30–32; 10,32–34), jako by ho ani neslyšeli: dávají přednost diskusi o tom, kdo je ve společenství první. To je atmosféra, která panuje ve vztazích mezi Ježíšem a učedníky až do pašijového týdne (8,31–10,45). Jedinou pozitivní věcí je to, že ho přesto přese všechno následují, a když jsou „doma“ (9,33) nebo „o samotě“ (10,32), nasloučají mu.

V první části zprávy o utrpení (14) je srovnání s Ježíšem silně zdůrazněno a výsledek je, že ho dokonce opouštějí. K tomu se vrátíme v postní době. Ježíš podstupuje své utrpení zcela sám, ale jako zmrtvýchvstalý obnoví své kontakty s učedníky a shromáždí je kolem sebe a oni ho pak následují až k mučednické smrti.

MA 11/2002

EDITORIAL - pokračování ze str. 2

v praxi také mnohem jemnější a subtilnější formy; i ty všechny mají jedno společné: člověk degraduje nejvyšší Moudrost a na její místo dosazuje svůj ‚Rozum‘, onu vlastní mohutnost, kterou byl nejvyšší Moudrostí obdařen právě proto, aby Ji v nejvyšším úžasu poznával a v nejhlubší úctě se jí klaněl. Takový ‚Bůh‘, kterého si člověk upravuje podle vlastního rozumu, není ovšem nejvyšší a nejsvětější bytost, která se nám ze své lásky zjevuje, nýbrž jen totéž, co vytvořená modla. I když pak člověk si stále myslí, že má náboženství, nejedná se už ve skutečnosti o bohopoctu, nýbrž o sebestopctu, protože uctívat vlastní výtvar znamená klanět se sám sobě.

To je zvrácenost tak nesmírná, že člověk sám by ji nikdy nebyl schopen vymyslet. Tuto ideu člověku podsunul jeho úhlavní nepřítel. Již na samém počátku lidských dějin začalo tragické „osvícenství“: *Otevrou se vám oči a budete jako Bůh.* A od té doby, kdy člověk uvěřil Nepříteli, začala jeho zaslepenost. Toto zvrácené zbožštění člověka má své praktické důsledky v tom, že se člověk pokládá za suverénního arbitra pravdy, spravedlnosti a dobra. To, na čem se většina usnese, je pokládáno za dobré a správné, i kdyby to byl objektivně zločin proti lidskosti.

Jestliže dříve pokládala společnost za svůj úkol předat nastupujícím generacím věčné duchovní hodnoty a věčný mravní řád, dnes rafinovaným způsobem usiluje o to, aby si co nejrychleji zajistila souhlas s oním převráceným pořádkem, v němž

platí za správné to, co se právě hodí. A hodí se cokoliv, jde jen o to, co nejrychleji vyvolat dojem, že je to názor většiny. I Nepřítel člověka ví, že takovou převýchovu je třeba začít od samého dětství. Prostředky masové kultury k tomu poskytují výborný nástroj: umožňují zavalit člověka takovým přívalem „tmy“, že je schopen uvěřit, že mimo tuto tmou ani nemůže existovat.

Markantním, ďábelsky geniálním příkladem a obdivuhodně úspěšným projektem takové ‚převýchovy‘ jsou pseudopohádky o kouzelnickém sirotku. Tento fenomén musí každého soudného člověka děsit nejen tím, že ho někdo mohl vymyslet, ale především tím, že se setkává s tak masovou oblibou, ačkoliv (anebo právě proto) staví všechny lidské hodnoty na hlavu. Je to doklad hlubokého mravního a kulturního úpadku, když i těm nejodpovědnějším připadá docela zábavné krmit děti a mládež četbou a podívanou, která se doslova bahní v ošklivosti a hnusu, ve které se nikdo nesměje, nýbrž jen zlomyslně „chechtá“, ve které se „chlemtá krev“, vraždí, lže a krade a vyzývá: „Kopni ho!“, „Zabij ho, zabij ho!“

Proč lidé milují více tmou než světlo? Protože jejich skutky jsou zlé.

* * *

Pane Ježíši Kriste, Synu Otce, sešli nyní svého Ducha na zem. Dej, ať Duch Svatý přebývá v srdcích všech národů, aby byly ochráněny před zkázou, neštěstím a válkou. Kež Paní všech národů, která byla kdysi Marií, je naší Přímlovkyní. Amen.

(Modlitba Paní všech národů)

Jak se vede dětem ve světě

Vánoce jsou především svátky dětí, ale jak vyplývá z výroční zprávy UNICEF, mnoho dětí žije v zoufalých podmínkách. Více než 50 mil. dětí, které se narodily v roce 2000, není nikde registrováno. Tyto děti tedy nemají své jméno, svou identitu ani národnost. Týká se to 41% všech narozených dětí na zeměkouli. 11 milionů dětí mladších pěti let umírá na banální nemoci, které by mohly být zcela běžně vyléčeny. 120 milionů dětí ve školním věku nemůže chodit do školy. Jen v Asii a Africe je 1,2 mil. dětí zneužíváno jako levná pracovní síla nebo v prostituci. 300 tisíc dětí je zneužíváno jako vojáci. 100 milionů dětí a mladistvých se protlouká na ulicích. Polovina mladistvých mezi 15 a 24 roky věku má chybné představy o nebezpečí AIDS.

Radio Vaticana

Smysl pro dobro a pro zlo?

Od listopadu je k dispozici druhý díl filmu *Harry Potter*. Miliony mladých i dospělých se nechají nalákat k výletu do světa děsu a zmatku.

Spolu s Harrym Potterem prochází mladá generace několikaletou výchovou ve „škole kouzel a čarů“. Před našima očima se doslova proměňuje kultura: zaklínání, věštění, kult čarodějnic a všechny druhy magie jsou „in line“ a vyplňují bouřlivě vakuum, které za sebou zanechává vytrácející se křesťanství.

To dokládá i pohled do výkladních skříní, katalogů hraček a dětských knih. Nakladatelství Schneider nabízí „Voodoo Lov Kit“, včetně „Voodoo panenky, náčiní a zaklínadla k okamžitému použití“.

Nenechejme se ukolébat tím, že celý svět otevírá dokořán dveře Harrymu Potterovi. Zaslepenost lidí, kteří ztratili vazbu na Boha, je bezmezná. To víme z nedávných dějin. Neprovoval celý národ „Heil!“, které přineslo celému světu neštěstí (Unheil)?

Kam se to vůbec ubírá vývoj naší společnosti? Směřuje k životaschopné budoucnosti, která stojí zato, aby byla prožívána? Jestliže nedokážete na tuto otázku odpovědět přesvědčujícím „ano“, pak je třeba mít krajní nedůvěru k masovým hnutím, která napadají základnu hodnot dosavadní kultury.

Chci prohlásit zcela bez obalu: Jsem přesvědčena, že Harry Potter je projekt, jehož protikulturní a satanské působení je již zcela zřejmé. Satanské? Kdo by se dnes chtěl zsměšnit svou vírou, že existuje nějaká moc zla? My přece můžeme věřit, komu chceme. Třeba i hlásné troubě ducha doby, Herbertu Haagovi, který před lety vyhlásil „rozloučení s ďáblem“, a to s takovým úspěchem, že většina církevních hlasatelů se k tomuto jednostrannému rozchodu ochotně připojila. Nebo raději uvěříme Ježíši Kristu, který se zjevil, aby ďáblově činnosti udělal konec? (Jan 3,8)

Předpokládejme, že boj mezi nebeskými a démonickými silami o každou jednotlivou duši skutečně existuje, a podívejme se nyní z pohledu ďábla, jakou strategii je možno odhalit v projektu Harry Potter:

1. Vyloučit z lidského myšlení Boha. Bůh nepřichází u Harryho Pottera v úvahu: Vztah k transcendentnímu je výlučně démonický. Jen „Voldemort“, z jehož zaklínání má Harry na čele jizvu ve tvaru blesku, má transcendentní rysy nesmrtnosti.

Zdánlivý boj Harryho proti temným silám se provádí zaklínáním, protikletbami a hnus vyvolávajícími metodami černé magie. Rozlišování mezi černou a bílou magií (i bílá magie je pro křesťana zavržením hodná) je jen záminkou, aby čtenář mohl být na (zatím) 1530 stránkách s těmito praktikami seznámen.

Liturgické čtení – pokračování ze str. 3

světlo svítí v temnotě a temnota ho nepohltila. Bylo světlo pravé, které osvěcuje každého člověka; to přicházelo na svět. Na světě bylo a svět povstal skrze ně, ale svět ho nepoznal. Do vlastního přišel, ale vlastní ho nepřijali. Všem, kdo ho přijali, dal moc stát se Božími dětmi, těm, kdo věří v jeho jméno, kdo se zrodili ne z krve, ani z vůle těla, ani z vůle muže, ale z Boha. A Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi. Viděli jsme jeho slávu, slávu, jakou má od Otce jednorozený Syn, plný milosti a pravdy.

2. Svět lidí je prezentován jako podezřelý, satanský svět je předváděn jako vytoužený. Lidská pečovatelská rodina, ve které čarodějnický sirotek vyrůstá a kde musí trávit své prázdniny, je představována ponižujícím způsobem jako ošklivá a odporná: „Dudley (Harryho bratranec), byl tak vypasený, že mu zadek visel přes okraje kuchyňské židle. Byl světlolvasý, růžolící a sádelnatý! Teta Petunie měla koňský obličej.“ (Sv. 2, s. 7-9). „Harry šlápl na něco velkého, navlhlého, co leželo na rohožce u dveří, na něco živého.“ (Sv. 1, s. 42) Totiž na tvář svého strýce.

Na tomto pozadí se jeví Hogwartova škola kouzel a čarodějnictví jako něco vytouženého. V prvním díle dostávají lidé odpuzující název „mudlové“ („nakopni za mě ty mudlovské šmejdy“).

3. Proti Božímu stvoření je stavěno protistvoření: nové bytosti, které jsou plodem propastné fantazie: deformace lidí, zvířat a rostlin, kříženci všeho druhu. Tři příklady: Mandra-

gora se tu pěstuje jako kouzelný nápoj. Jako koření vyrůstá „malý, špinavý a kromošklivý mužíček. Listy rostou z jeho hlavy. Má světlezelenou skvrnitou kůži.“ Tito „křičící mužíčci“ jsou později rozřezáni a rozemletí a jsou smrtelně jedovatí. (Sv. 2, s. 82)

Ve vychovatelně rostou černé odporné „dýmějové hlízy“, ze kterých musí žáci vymačkávat odporný hnis a plnit ho do lahvi. Je to prý výborný prostředek proti „úporným formám trudovitosti.“ (4. Sv. str. 157)

Nový „učitel obrany proti černé magii“ vypadá takto: „Byla to tvář, jakou Harry ještě nikdy neviděl. Jako by ji z omšelého dřeva vyřezal někdo,

kdo měl jen matnou představu o tom, jak má vypadat lidská tvář, a v práci s dřevem se dvakrát nevyznal. Celý obličej byl jakoby samý šrám, ústa ze všeho nejvíc připomínala sečnou ránu a navíc chyběl pořádný kus nosu. Opravdový strach však naháněly cizincovy oči.“ (Sv. 4, str. 149)

4. Zcela vyřadit základní kompas člověka, rozlišování mezi dobrem a zlem, a nakonec ho obrátit v jeho protiklad. Je to nanejvýš rafinovaná strategie. Dobro je opatřováno špatnými přívlastky a naopak zlo dobrými.

Příklad: Dítě (synonymum dobrého a krásného) se šupinatou kůží a hadím obličejem

(zde tedy zlé a odporné) se svíjí, než je hozeno do vařícího kotle (žádný soucit, je přece zlé a ošklivé) a jeho hubené ruce svírají krk „červího ocasu“, ďáblova lokaje (gesta, která budí soucit). (Sv. 4, s. 500)

Tato metoda zcela vyřazuje morální hodnocení a svědomí. Je používána bez přestání.

5. Zrušit obrannou hráz před okultními praktikami tím, že se jako zcela normální představují a používají kletby, věštění, drogy a magie, a to až ke krvavým rituálům: Hogwartovi žáci se cvičí v zaklínání. Kletby a protikletby patří ke každodenní praxi. Moc zaklínání stoupá od dílu k dílu až po kletby, které zbavují oběť její vůle, mučí ji („Crucio!“) a usmrcují.

Ve 4. svazku lord Voldemort na str. 498 v kapitole *Maso, krev a kost* provádí krvavý rituál, při kterém připravuje elixír života z následujících ingrediencí: z kostí vlastního otce, kterého sám zavraždil a kterého vyhrabal z hrobu, z masa lidského dítěte a z krve Harryho Pottera.

Přivrženci Voldemorta kňučí u nohou svého pána o odpuštění, líbají okraj jeho pláště. Harry Potter se sklání před Voldemortem (jinak než Ježíš na poušti). Tímto rituálem může nesmrtelný Voldemort opět vykonávat svou moc... (Pokud se domníváte, že přeháním, vypůjčete si 4. díl z některé knihovny, někde se půjčují i na farách, a přečtěte si stránky 497-502). Autorka připravuje další díly.

6. Vyvolat masová hnutí dětí a mládeže. Skrze knihy, filmy a kulturní všudypřítomnost je dosaženo stavu, že je takřka nemožné uchránit děti před světem Harryho Pottera. Harry je celosvětový miliardový obchod a autorka je po britské královně nejbohatší ženou na ostrově. AOL/Time Warner má licenční smlouvy s 300 firmami na Harryho Pottera. Celý trh knížek i hraček je obsazený magicko okultními deriváty.

Použitá metoda je směs zastírání, matení, lži, zaslepení. Víme, že vlk se odívá do beránčího roucha. Zde se však nejedná o kožešinu, ale o ošuntělý pláštěk. Spočívá v přátelství tří přátel: Harryho, Rona a Hermíny.

Že se tu jedná o boj proti temným silám zla, je jen podvodná záminka, jak diváky a čtenáře zaplést do akce těchto temných mocností. Vyprávění vyvolává u čtenáře jakýsi stav transu, ve kterém ztrácí veškerou orientaci o dobro a zlu, a tak vzniká žádostivost zlého.

Je třeba konstatovat, že Harry Potter není vůbec žádnou moderní pohádkou. V pohádkách jsou kouzelníci a čarodějnice postavami zla, které olupují člověka o jeho svobodu. Hrdina praktikováním ctností získává zpět lidský život.

Joanne Rowlingová, vynálezkyň Harryho Pottera, se podařilo přepólovat tyto hodnoty: dobro se stává zlem a zlo dobrem. Jak je možné, že selhává u rodičů ochranný instinkt pro děti a mnoho pastýřů církve dává této satanské fantazii zelenou, to zůstává tajemstvím zla.

Vision 2000 - 6/2002

Přeložil -lš-

Informace pro čtenáře: Nová četba na pokračování (román V. Hünermanna z období Francouzské revoluce) začne vycházet od příštího čísla Světla.

Liturgická čtení

Neděle 5. 1. - 2. neděle po Narození Páně

1. čt.: Sir 24,1-4.12-16

Ž 147,12-13.14-15.19-20

Odp.: Jan 1,14 (*Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi.*)

Nebo: *Aleluja.*)

2. čt.: Ef 1,3-6.15-18

Ev.: Jan 1,1-18

Pondělí 6. 1. - slavnost Zjevení Páně

1. čt.: Iz 60,1-6

Ž 72(71),1-2.7-8.10-11.12-13

Odp.: srov. 11 (*Budou se ti, Hospodine, klanět všechny národy země.*)

2. čt.: Ef 3,2-3a.5-6

Ev.: Mt 2,1-12

Úterý 7. 1. - nez. pam. sv. Rajmunda z Penafortu

1. čt.: 1 Jan 3,22-4,6

Ž 2,7b-8.10-11

Odp.: 8a (*Dám ti v majetek národy.*)

Ev.: Mt 4,12-17.23-25

Středa 8. 1. - ferie

1. čt.: 1 Jan 4,7-10

Ž 72(71),1-2.3-4ab.7-8

Odp.: srov. 11 (*Pane, budou se ti klanět všechny národy země.*)

Ev.: Mk 6,34-44

Čtvrtek 9. 1. - ferie

1. čt.: 1 Jan 4,11-18

Ž 72(71),1-2.10.12-13

Odp.: srov. 11 (*Pane, budou se ti klanět všechny národy země.*)

Ev.: Mk 6,45-52

Pátek 10. 1. - ferie

1. čt.: 1 Jan 4,19-5,4

Ž 72(71),1-2.14+15bc.17

Odp.: srov. 11 (*Pane, budou se ti klanět všechny národy země.*)

Ev.: Lk 4,14-22a

Sobota 11. 1. - ferie

1. čt.: 1 Jan 5,5-13

Ž 147,12-13.14-15.19-20

Odp.: 12a (*Jeruzaléme, oslavuj Hospodina! Nebo: Aleluja.*)

Ev.: Lk 5,12-16

Breviář pro laiky

Uvedení	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
do první modlitby dne:	5. 1.	6. 1.	7. 1.	8. 1.	9. 1.	10. 1.	11. 1.
Antifona	154	226	226	226	226	226	226
Žalm	783	783	783	783	783	783	783
Ranní chvály:							
Hymnus	154	226	226	226	226	226	226
Antifony	201	233	950	965	981	998	1014
Žalmy	921	813	950	965	981	998	1014
Kr. čtení a zpěv	201	233	241	244	247	251	254
Antifona k Zach. kantiku	202	233	241	245	248	251	254
Prosby	202	233	241	245	248	251	254
Záv. modlitba	202	234	1277	245	248	252	255
Modlitba během dne:							
Hymnus	155	227	227	227	227	227	227
Antifony	156	228	228	228	228	228	228
Žalmy	926	235	955	971	987	1004	1019
Krátké čtení	203	237	242	245	249	252	255
Záv. modlitba	202	234	242	245	248	252	255
Nešpory:							
Hymnus	153	229	225	225	225	225	261
Antifony	200	230	238	960	976	992	1009
Žalmy	916	230	238	960	976	992	1009
Kr. čtení a zpěv	200	231	239	243	246	250	260
Ant. ke kant. P. M.	200	232	240	243	247	250	260
Prosby	201	232	240	243	247	250	261
Záv. modlitba	202	234	234	1277	245	248	263
Kompletář	1238	1238	1242	1250	1254	1257	1260

Matrice cyrilometodějská s. r. o. nabízí z jiných nakladatelství

Uvedené knihy si můžete objednat na adrese:
Matrice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24,
771 11 Olomouc 1; e-mail: knihy@maticecm.cz,
tel.: 585 500 431, fax: 585 222 803

Jan Čep: CESTA NA JITŘNÍ

Čepovy vroucí a naléhavé meditace o původním a stále platném smyslu Božího narození jsou svědectvím o tom, jak hluboko a trvale tkvěl v jeho srdci dětský prožitek Vánoc, obnovovaný po celý život.

*Trinitas ve spolupráci s Křesťanskou akademií Řím,
brož., 179x136 mm, 48 stran, 69 Kč*

Bohuslav Reynek: ZIMA JDE DO BETLÉMA

Básně do této sbírky Bohuslava Reynka vybral jeho syn Jiří. V Reynkových verších zní stálá ozvěna evangelia, radostné zvěsti o příchodu Božího království. S úzkostí i s nadějí cítí, že království Boží v nás a na zemi stále přichází po celý náš život, ba po celé dějiny. Jsme neustále na cestě k němu a ono je na cestě k nám a uskutečňuje se v nás. Reynkova poezie je tak básnickým vyjádřením liturgického volání: „Na Tvůj příchod čekáme, Pane Ježíši Kriste!“

*Trinitas ve spolupráci s Křesťanskou akademií Řím,
2. vydání, brož., 179x136 mm, 48 stran, 64 Kč*

Josef Koláček: ČÍNSKÉ ELOGIUM

Duchovní portrét P. Josefa Zemana C. M., misionáře v Číně, doplněný černobílými fotografiemi, zapůjčenými jeho rodinou. Odkrývá hloubku misionářského poslání skrze autentickou Zemanovu korespondenci. Pro tohoto vzdělaného teologa se stala láska v misiích celoživotním smyslem a modlitbou. Kniha navíc provází čtenáře po-

hanskou Čínou třicátých let, kdy zde vládnu čtyři blaženství: blahobyť, bohatství, četné potomstvo a dlouhý věk.

*Trinitas ve spolupráci s Křesťanskou akademií Řím,
brož., 179x136 mm, 184 stran, 164 Kč*

Vladimír Solovjov: OSPRAVEDLNĚNÍ DOBRA

Často podléháme tíživému dojmu, že v našem životě je příliš zla, že zlo je ze světa neodstranitelné a že svět rychle zapomíná na to, co je ověřeně dobré. Odvaha ruského myslitele poukázat na (přesto) vítězíci dobro, se v obsáhlém traktátu odkrývá jako svěží filosofická inspirace. Předmluvu k českému vydání napsal P. Tomáš Špidlík SJ.

Refugium, váz., přebal, zúž. A5, 586 stran, 395 Kč

Michael D. O'Brien: APOKALYPSA

Apokalyptický román, ve kterém autor líčí postavení římskokatolické církve ve společnosti na konci časů. Zkoumá stav moderního světa a ukazuje silné i slabé stránky současné náboženské scény. Ústřední postavou knihy je karmelitánský kněz, který je poslán Vatikánem na tajnou misi – měl proniknout do okruhu lidí velmi blízkých muži, o němž se domnívají, že je to Antikrist. Svým obsahem je tato kniha apokalyptickou v původním významu slova, sepsaná však ve světle křesťanského zjevení. Je to příběh ukřižování nevěsty Kristovy. Nenabízí povrchní, zjednodušená řešení ani falešnou zbožnost. Nabízí Kříž, je však zároveň svědectvím konečného vítězství světla.

Triality, váz., přebal, B5, 334 stran, 180 Kč

772 00 Olomouc 2
147/2002
P.P.

TZ

771 11 Olomouc 1
Dolní nám. 24
Matrice cyrilometodějská s. r. o.